2870

„Considerăm că dacă toți membrii conducerii centrale, județene și locale a partidului vor face din timp abonament la oficiosul «Dreptatea» vor avea la îndemână un mijloc de informare politică, iar apariția sa va putea deveni zilnică."

Ion DIACONESCU – Raportul la Congresul PNȚCD

Seria a V-a
16 PAGINI – 400 LEI

Numărul 91 • Februarie 1996

FONDAT 1927

Dreptatea

PERIODIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

P 229297

Dl Vlad Roșca a fost desemnat în funcția de director al Departamentului electoral al CDR

Consiliul de conducere al CDR a hotărât numirea în funcția de director al Departamentului electoral al CDR a dlui Vlad Roșca, membru supleant al BCCC. Pentru informarea cititorilor l-am adresat câteva întrebări:

- Care sunt prerogativele funcției în care ați fost numit?

- Ele sunt pur tehnice. Acest departament va coordona în primul rând fluxul informațional de la filialele județene ale CDR la conducerea de vârf a Convenției. Totodată va comunica permanent cu echipele de campanie electorală din județe, concetrându-ne eforturile pentru o cât mai mare reușită electorală.

(Continuare în pag. 16)

Foto: Cicerone MĂNDRU

Apel către membrii și simpatizanții PNȚCD, către toți democrații români

Lupta politică presupune și un suport material. Ideile trebuie difuzate, masele mobilizate, numai astfel se poate duce la biruință un crez politic.

Din nefericire mijloacele materiale ale Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat sunt extrem de reduse, iar masivele majorări de prețuri din ultima vreme ne pun practic în imposibilitatea de a desfășura o activitate normală.

Oficiosul partidului, „Dreptatea", este departe de a-și acoperi cheltuielile. Costul editării sale a devenit de nesuportat. O serie de alte cheltuieli ale PNȚCD se majorează permanent: costurile deplasărilor, tipărirea manifestelor, chiriile etc.

Suntem conștienți de greutățile materiale din ce în ce mai mari ale concetățenilor noștri. Considerăm însă că apărarea libertăților cetățenești și a viitorului acestei țări au prioritate tocmai în vremurile de grea cumpănă.

De aceea apelăm la toți membrii și simpatizanții Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat, la toți cetățenii care cred în lupta noastră, să ne sprijine în acțiunea de procurare a mijloacelor materiale absolut necesare acestei lupte.

PNȚCD înființează un GRUP DE SPRIJIN format din toți cei care vor subscrie minimum suma de 30.000 lei într-un FOND SPECIAL destinat susținerii activității partidului. Sumele pot fi depuse direct la casieria centrală a partidului din București, Bulevardul Carol I, nr. 34, sau în contul nostru la Banca Comercială Română, Sucursala Municipiului București 45.10.21.70 cu mențiunea FONDUL DE SPRIJIN.

Membrii GRUPULUI DE SPRIJIN vor primi o legitimație și o insignă speciale, poziția lor este reglementată prin statutul partidului și se vor bucura de recunoștința și atenția întregului partid.

Contribuțiile mai mari decât suma menționată, sau cele care se vor adăuga ulterior, se vor înscrie pe o adeverință ce se va anexa la legitimație.

În speranța că prietenii noștri vor înțelege rațiunea acestui apel, le mulțumim cu recunoștință.

Conducerea
PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Ne-a părăsit N. Carandino, un ilustru membru al partidului nostru

Conducerea Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat anunță cu durere pământeana trecere a scriitorului, gazetarului și omului politic Nicolae Carandino, în vârstă de 91 ani. După studii strălucite în țară și la Paris, N. Carandino se avântă în lupta pentru afirmarea democrației în coloanele unor ziare ca „Facla", iar după 23 august 1944 la „Dreptatea", „Ardealul" etc. În paralel se afirmă ca observator și cronicar dramatic susținând piese și actori care au lăsat o urmă luminoasă în istoria teatrului românesc. După 23 august 1944, sub ministeriatul lui Ghiță Popp a fost pentru puțină vreme director general al teatrelor și director al Teatrului Național din București. Această activitate se reflectă pregnant în volumele **Viața de glorie și pasiune a marii cântărețe Darclee**, 1938 și 1995, **De la Electra la Dama cu camelii**, 1971, **Autori, piese și spectacole**, 1973, **Actori de ieri și azi**, 1973, **Radiografii teatrale**, 1976. Ca memorialist s-a impus prin volumele **De la o zi la alta**, 1979, - o istorie a propriei deveniri în contextul familial și social - și mai ales prin **Nopți albe și zile negre**, 1992, care reflectă lupta dusă cu cenzura tipografilor aplicată la ordinul PCR în perioada 1944-1946; creionează figuri de gazetari și personalități politice în plină ocupație sovietică. A publicat și șase volume de traduceri din literatura greacă și franceză.

Pentru convingerile sale democratice a fost internat în lagăr în perioada regimului Antonescu și implicat în înscenarea de la Tămădău din 14 iulie 1947, în urma căreia a fost condamnat alături de Iuliu Maniu, Ion Mihalache și alți fruntași ai partidului, la 6 ani de închisoare urmați de deportarea în Bărăgan. Și-a afirmat cu dârzenie și talent convingerile și atașamentul față de Partidul Național Țărănesc și în special față de Iuliu Maniu, pe care l-a asistat în ultimele clipe de viață în închisoarea de la Sighet. Mărturiile despre ultimele clipe ale ilustrului om de stat Iuliu Maniu constituie miezul ultimei sale cărți **Nopți albe și zile negre**, publicată pentru prima dată la New York în 1986 și închinată „PNȚ și membrilor săi care s-au jertfit pentru apărarea democrației și libertății României".

19 iulie 1905-16 februarie 1996

Deși legat încă din tinerețe de o serie de fruntași cu rosturi importante în perioada comunistă, care i-au oferit poziții de invidiat, N. Carandino a refuzat orice compromis. Opera sa jurnalistică și literară constituie un exemplu de ținută intelectuală și morală în vremuri de cumpănă.

Iată de ce, după relegalizarea partidului în 1990, N. Carandino a fost ales membru de onoare.

Conducerea PNȚCD

www.cornelioposiro

Rolul presei în societatea democrată

În cadrul dezbaterilor găzduite de Organizaţia Muncitorească PNŢCD, dezbateri care s-au instituţionalizat şi au devenit manifestări de prestigiu nu numai în cadrul partidului, ci şi al capitalei, a ţinut o foarte interesantă conferinţă despre „Rolul presei în societatea democrată" dl avocat Emilian Popescu, deputat PNŢCD.

Într-un stil extrem de colorat şi incitant, dl Emilian Popescu a subliniat câteva aspecte esenţiale ale rolului presei. Mai întâi a arătat că nici o acţiune legislativă nu trebuie să îngrădească libertatea presei şi a ziaristului. La rândul său ziaristul are şi el obligaţii, şi anume de a relata şi comenta numai în spiritul adevărului, însă, dacă încalcă acest principiu fundamental al deontologiei, ziaristul nu trebuie să fie supus unor sancţiuni penale, ci morale. Un ziar, un ziarist dispar din peisaj dacă nu respectă acest imperativ deontologic. Aşadar, în opinia dl Emilian Popescu, libertatea presei este intangibilă. Domnia sa este de părere că nu există presă neutră, că orice publicaţie îşi are afirmată sau nu orientarea politică, fapt absolut normal după părerea conferenţiarului. Cu atât mai mult, acest principiu este valabil în societatea românească de azi, când bătălia se dă nu între două sau mai multe partide în cadrul unui sistem democratic, ci între forţele democratice şi un sistem care moşteneşte toate relele comunismului şi care pentru a supravieţui nu ezită să recurgă la falsuri electorale.

Acestea sunt numai câteva idei enunţate de dl Emilian Popescu într-o conferinţă nu numai interesantă în conţinut, ci şi incitantă prin stilul viu al expunerii.

Atât autorul cât şi Organizaţia Muncitorească PNŢCD merită toate felicitările.

Gheorghe CEAUŞESCU

MESAJUL - principala armă de luptă politică

Ultima şedinţă săptămânală a OMC a PNŢCD a fost condusă de dl Ion Lambru, preşedintele acesteia. A conferenţiat dl ing. Aurel Vlaicu secretar general adjunct al OM, organizatorul capitalei. Tema conferinţei a fost „Mesajul - principala armă în lupta politică".

S-a făcut mai întâi o analiză detaliată a „Propagandei Politice" şi a „Persuasiunii", cele două forme de luptă politică folosind mesajul politic ca principal instrument.

Din tipologia mesajelor politice s-au desprins clar tipurile de mesaje utilizate de Puterea actuală în lupta disperată de cucerire a puterii şi de menţinere a ei.

Mesajele populiste, naţional-comuniste, xenofobe, mesajele generatoare de teamă, mesajele nostalgic-dictatoriale sunt întotdeauna folosite de cei care se sprijină pe statul poliţienesc.

De asemeni, s-au analizat şi tipurile de mesaje folosite de opoziţie:mesajul conservator care cerea reîntoarcerea la Constituţia dinainte de '44 şi reparaţia nedreptăţilor economico-sociale făcute de statul comunist, mesajul liberal, mesajul moralizator, mesajul misticizant toate au dus în timp la creşterea continuă a credibilităţii opoziţiei atât în ţară cât şi în străinătate.

Din analiza făcută de conferenţiar, clasa politică actuală se poate împărţi în cea care guvernează şi se caracterizează prin incultură, brutalitate, formată în majoritate din foştii membri marcanţi ai PCR, şi clasa politică a opoziţiei care a evoluat continuu, fiind într-o adevărată clistalizare valorică.

În încheierea conferinţei s-a constituit un mini grup - focus format din membrii ai auditoriului (un pensionar, un muncitor, un student, un profesor universitar şi o gospodină) care a realizat mesaje politice de anihilare a principalelor mesaje folosite de Putere în precedenta campanie electorală.

Conferinţa a avut astfel un caracter de „lecţie" şi s-a înscris în eforturile făcute pentru a ridica nivelul politic al membrilor şi simpatizanţilor PNŢCD.

Mândru CICERONE

CONFERINŢE LA ORGANIZAŢIA MUNCITOREASCĂ CENTRALĂ

ora 17:00

- 22 februarie 1996 Dl dr. MIHAI BAICAN
- 29 februarie 1996 Dl RASVAN DOBRESCU - membru supleant al BCCC, deputat
- 7 martie 1996 Dl VARTAN ARACHELIAN va conferenţia pe tema: „PERSONALITATEA PREŞEDINTELUI CORNELIU COPOSU ÎN VIZIUNEA UNUI ZIARIST"
- 14 martie 1996 Dl MIRCEA CIUMARA - vicepreşedinte P.N.Ţ.C.D., deputat, va conferenţia pe tema: „ALEGERILE ADMINISTRATIVE LOCALE"
- 21 martie 1996 Dl TICU DUMITRESCU - senator, va conferenţia pe tema: „DEMOCRAŢIA ÎN VIZIUNEA DOMNULUI CORNELIU COPOSU"

Paul Lăzărescu, împreună cu toţi cei care, imediat după Revoluţia din 1989, au participat la reapariţia în 5 februarie 1990 a ziarului „Dreptatea", anunţă cu adâncă durere încetarea din viaţă, în seara zilei de 16 februarie, a lui NICOLAE CARANDINO, membru de onoare al PNŢCD, fost director al ziarului „Dreptatea" în perioada 1944-1947 şi director de onoare la reapariţia ei, din 1990, gazetar şi om politic de mare ţinută morală, ultimul supravieţuitor din procesul Iuliu Maniu.

Fie-i ţărâna uşoară!

Pierderi

☞ Pierdut legitimaţie de student pe numele de Bâciu Raul. O declar nulă.

Anunţ

În ziua de 13 martie 1996, orele 9.00, se va oficia Un Requiem la Catedrala Romano Catolică „Sf. Iosif" din Bucureşti în amintirea celui care a fost **Horaţiu Comaniciu.**

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Bella Mercedes şi Gelu

Fotografii de Mândru CICERONE

Redacţia şi administraţia:

Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, tel.: 6503554, fax: 6506444, 70179, Bucureşti, sector 1.

Cont virament nr.: 4510501106 BCR filiala SMB.

Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ivan, Anca Firescu.

Tiparul executat la TIPOREX Calea Plevnei nr. 114, sector 1, tel: 637.71.96

www.corneliucoposu.ro

Conferinţele de presă ale PNŢCD

12.02.1996

Participanţi: Ion DIACONESCU - Preşedinte PNŢCD; Radu VASILE - Secretar General, Purtător de cuvânt PNŢCD; Gabriel ŢEPELEA - Prim Vicepreşeidnte PNŢCD; Constantin Dudu IONESCU - Deputat; Victor CIORBEA - Preşedinte CSDR

Domnul Radu Vasile a deschis conferinţa anunţând că se va renunţa la prezentarea generală din cauza numeroaselor intervenţii.

◆ În legătură cu ştirile apărute în mass-media privind pactizarea PNŢCD-ului cu Puterea şi susţinerea domnului Petre Roman în eventualitatea în care ar ajunge în turul doi, dl **Ion Diaconescu** consideră că acestea „reprezintă o manipulare grosolană a opiniei publice (...), o răstălmăcire a spuselor mele. Se încearcă tot felul de manevre pentru că noi suntem cel mai puternic partid din opoziţie. Toate referirile se fac numai la adresa partidului nostru, deşi unele partide care au ieşit din Convenţie au participat la guvernare; pe ele nu le suspectează nimeni"

În ceea ce priveşte alegerile din acest an, se conturează următoarele certitudini: nici o formaţiune politică nu va obţine peste 50%; cele două forţe care se vor confrunta vor fi Puterea actuală şi CDR; la preşedinţie se vor înfrunta Ion Iliescu şi Emil Constantinescu.

Declaraţiile PNŢCD s-au referit strict la „încheierea unui acord tehnic de supraveghere a desfăşurării corecte a alegerilor şi la sprijinul reciproc în turul doi (...). În ceea ce priveşte candidaturile de primari şi consilieri s-a acordat toată libertatea de alegere organizaţiilor teritoriale".

În continuare, a fost prezentat dl Victor Ciorbea, candidatul CDR pentru funcţia de primar general al Municipiului Bucureşti. În legătură cu această candidatură dl Ion Diaconescu a făcut următoarele precizări: PNŢCD a avut aproximativ 20 de candidaţi propuşi pentru această funcţie, „oameni de foarte bună calitate"; în ultimul timp

La întâlnirea membrilor Comisiei de Cultură, Artă şi Mass-media din Camera Deputaţilor al cărei preşedinte este dl Gabriel Ţepelea cu reprezentanţii CNA s-a contestat decizia 15 întrucât conţine o serie de absurdităţi: canidaţii nu au voie să folosească documente despre contracandidaţii lor, decât dacă aceştia

sunt de acord; intervenţiile candidaţilor nu vor cuprinde elemente de bilanţ şi de program; limitarea timpilor de antenă la cinci zile pe săptămână s.a. În urma contestaţiei au fost programaţi pe toată durata săptămânii timpii de antenă atribuiţi partidelor.

• Dl deputat **Constantin Dudu IONESCU** a criticat modul în care Preşedinţia României, prin purtătorul său de cuvânt, ambasadorul Traian Chebeleu, a evaluat joi, 8 februarie, şansele României de a se apropia de NATO. Aprecierea lui Traian Ghebeleu, potrivit căreia „postura noastră de viitori membri ai NATO nu este prea apropiată" pentru că România nu îndeplineşte „criteriul interoperabilităţii interarme", este considerată nejustificată de către dl Dudu Ionescu. Acesta a explicat că, în primul rând, acest criteriu (compatibilitatea structurilor armate româneşti cu cele ale NATO) este satisfăcut de România, fapt confirmat de generalul John Shalikashvile, preşedinte al Comitetului reunit al şefilor de stat major ale armatei SUA, aflat în acele zile la Bucureşti. John Shalikashvile a afirmat la terminarea vizitei sale în România că „relaţiile de la militar la militar între americani şi români sunt excelente" şi că România este „partenerul cel mai activ în Parteneriatul pentru pace în Estul Europei". Domnul deputat a apreciat că ceea ce a omis dl Traian Ghebeleu este tocmai faptul că România nu îndeplineşte cu totul alte criterii, şi anume, cele prin care ar trebui să demonstreze că este o ţară cu structuri democrate şi promotoarea economiei de piaţă. „Preşedinţia îşi afirmă în acest fel - a spus domnia sa - atitudinea netranşantă în ceea ce priveşte integrarea în structurile europene".

19.02.1996

Participanţi: Ion Diaconescu - Preşedintele PNŢCD; Radu Vasile - Secretar General, purtător de cuvânt PNŢCD; Gabriel Ţepelea - Prim Vicepreşedinte PNŢCD; Mircea Ciumara - Vicepreşedinte PNŢCD; Barbu Piţigoi - Secretar general adjunct.

◆ **DI GABRIEL ŢEPELEA** a anunţat încetarea din viaţă a celui care a fost Nicolae Carandino. A fost evocată activitatea de jurnalist, eseist, memorialist, traducător şi om politic a lui N. Carandino, membru de onoare al PNŢCD, fost director al ziarului „Dreptatea" în perioada 1944-1947. S-a anunţat programul funeraliilor din 21 feb. 1996 (ora 9.00 - corpul neînsufleţit a fost depus în biserica Boteanu; ora 12 - ceremonia religioasă; ora 13 - înmormântarea la cimitirul Străuleşti II).

◆ **DI RĂDU VASILE** a sesizat creşterea substanţială a creditelor în valută, atât pentru importatori cât şi pentru exportatori. Principala bancă care asigură 54% din credite este BRCE. Ea se poate transforma în Bancă Naţională, din moment ce „dictează" în problema creditelor. În anul 1995 BRCE a acordat credite în valoare de 906,6 milioane dolari, Banca Agricolă - 186; BCR - 181 şi Banca Ţiriac - 137.

Un alt aspect abordat a fost cel cu privire la negocierea dobânzii la credite care a ajuns la 18,5%. Prin urmare, apare evident că din punct de vedere financiar băncile influenţează evoluţia economică.

Referindu-se la investiţiile făcute de străini şi la pătrunderea României pe piaţa externă, dl Radu Vasile a declarat că firmele de prestigiu au calculat „riscul de ţară". Pentru România s-a ajuns la următoarea formulă: „ţară cu grad de risc ridicat, cu capacităţi de plată pe termen scurt".

În concluzie, purtătorul de cuvânt al PNŢCD a arătat că executivul nu se mai implică în nici un proces în afara unei cosmetizări pentru străinătate şi dacă FMI nu va mai acorda credite (în februarie) România se poate considera o ţară falimentară. Mai mult, domnia sa crede că politica guvernului este absolut deliberată. În aceste condiţii viitorul executiv va prelua o situaţie catastrofală.

◆ În legătură cu organizarea alegerilor locale, **dl MIRCEA CIUMARA** a arătat că guvernul a prezentat, cu mare întârziere, două proiecte de legi: Legea 69 (administraţie locală) şi Legea 70 (alegeri locale). Mai există însă două proiecte despre care guvernul nu aminteşte nimic, şi anume: Legea pentru schimbarea statutului unor localităţi şi iniţiativa pentru reînfiinţarea judeţelor abuziv desfiinţate. Se va ajunge la situaţia absurdă, că numai după câteva luni, în sutele de comune şi oraşe reorganizate, alegerile trebuie refăcute. Mai mult, PDSR vine, acum, cu o iniţiativă legislativă de reînfiinţare a judeţelor..., deşi în septembrie 1992 exista una.

Dl Mircea Ciumara a atras atenţia asupra faptului că deşi guvernul a semnat Carta europeană a autonomiei, nici acum nu a fost introdusă în parlament. De asemenea a precizat că Legea autonomiei locale este esenţială pentru un stat democrat.

Invitat la Târgu Mureş să i-a cunoştinţă de două „reuşite" ale privatizării prin metoda MEBO („Dacia" din Reghin şi „Comarta" din Târgu Mureş) a constatat că acolo au avut loc abuzuri flagrante. Unul, la „Comarta" - Târgu Mureş constă în aceea că salariaţii au fost împiedicaţi să cumpere acţiuni (un salariat are circa 15 acţiuni), în timp ce directorul general are mai mult de 4.000 de acţiuni, iar directorul adjunct peste 1.000.

◆ **DI ION DIACONESCU** a subliniat ideea că s-a acutizat criza economică din cauza crizei energetice şi că în faţa acestei probleme naţionale grave reacţia guvernului este de a amâna alegerile locale pentru luna mai, iar cele generale pentru luna noiembrie sau decembrie. Executivul se bazează pe faptul că în Constituţie se prevede o amânare a alegerilor de trei luni. În continuare dl Diaconescu şi-a exprimat convingerea că PNŢCD (în cadrul CDR) va câştiga alegerile. Dacă alegerile vor avea loc în luna noiembrie sau decembrie, abia spre sfârşitul anului se va putea constitui viitorul guvern, ceea ce înseamnă că în plină iarnă acesta va fi pus în situaţia de a rezolva probleme (resurse energetice, stocuri etc) ce în mod normal şi eficient se puteau soluţiona înainte de începerea anotimpului rece.

În mod premeditat - a spus dl preşedinte Ion Diaconescu - guvernanţii vor să lase o situaţie cât mai gravă din punct de vedere economic, cu scopul de a bloca viitorul executiv.

◆ **DI BARBU PIŢIGOI** s-a referit la criza energetică şi, în consecinţă, la incapacitatea guvernului de a administra economia. Această situaţie nu numai că a scos în stradă mii de sindicalişti, dar a adus mari pierderi financiare şi materiale în industria siderurgică. Domnia sa a reamintit ziariştilor că în septembrie 1995 o comisie parlamentară (de la Camera Deputaţilor) a atras atenţia guvernanţilor asupra prognozelor meteorologice îngrijorătoare şi că vor trebui să ia măsuri urgente pentru asigurarea funcţionării sistemului energetic. Deşi executivul a garantat că resursele energetice şi stocurile sunt suficiente pentru depăşirea iernii, s-a ajuns, acum, ca RENEL-ul să anunţe că stocul de combustibili este zero. În legătură cu această problemă, PNŢCD intenţionează să ceară o anchetă parlamentară.

Citiţi şi reflectaţi!

„Sunt supărat pe omul care spune: «Nu mă interesează politica, nu mă doare capul, îmi văd de treaba mea, de profesiunea mea, politica nu mă interesează şi facă cine ce vrea». Pe acela care vorbeşte aşa sunt foarte supărat, pentru că atitudinea aceasta înseamnă cinism şi indiferantism faţă de viitorul neamului românesc. Noi, cetăţenii acestei ţări, suntem cu toţii datori să ne ocupăm de problemele politice ale neamului şi ţării româneşti. Suntem datori să căutăm cu toţii calea cea mai bună pentru înaintarea fericită a ţării româneşti şi aceasta înseamnă politica. Suntem obligaţi să arătăm ce ne dictează convingerea noastră şi nu avem dreptul să spunem că nu ne interesează ce cale trebuie să apuce neamul românesc, pentru fericirea lui".

Iuliu MANIU

imaginea administraţiei locale este defavorabilă, ceea ce este nedrept pentru că garnitura aleasă atunci a fost bulversată şi pentru că au lipsit fondurile.

Din aceste motive s-a recurs la candidatura propusă de Alianţa Civică şi de Sindicate de a alege un candidat ce nu este reprezentant al unui partid.

◆ Domnul **Victor CIORBEA** a declarat că în alegerea lui s-a ţinut seama de faptul că este reprezentant al societăţii civile, că a avut experienţă sindicală, juridică (judecător) şi managerială. Domnia sa a precizat că „a avut curajul şi tăria de a pune bazele Confederaţiei Sindicatelor Democrate din România şi de a debloca colaborarea cu CDR, în primul rând cu PNŢCD".

◆ Domnul **Gabriel ŢEPELEA** a transmis că votul din parlamentul de la Chişinău „prin care limba moldovenească a avut câştig în detrimentul limbii române, i-a îndoliat pe români". Acest „eveniment lingvistic" a fost pregătit, în special din punct de vedere politic. Astfel, s-a semnat un tratat cu fosta URSS în care nu se amintea nimic de pactul Ribbentropp - Molotov, la noi, iar la Chişinău, Mircea Snegur a avut o atitudine oscilantă. Această înfrângere, în concluzie, este doar trecătoare; noi trebuie să ne gândim la viitor.

Cătălina SCORŢEANU- CRISIARCU

Comunicat

Pe data de 4 februarie 1996 a fost înfiinţată prima organizaţie de tineret a PNŢCD în mediu rural, din judeţul Olt, în comuna Obârşia.

Organizaţia s-a constituit cu un număr de peste 80 de tineri, alegându-l în funcţia de preşedinte pe dl Minel Zamfir, iniţiatorul şi principalul responsabil al acestei acţiuni.

Din partea conducerii organizaţiei judeţene Olt a PNŢCD au participat dl deputat Valentin Argeşeanu - preşedintele organizaţiei judeţene - şi alţi membri ai Biroului de Conducere judeţean.

Industria grea românească - morman de fiare vechi sau ramură eficientă a economiei naţionale?

Evenimentele din decembrie 1989 au avut o influenţă hotărâtoare asupra evoluţiei ramurilor industriei grele din România - extractivă petrochimică, energetică, siderurgică, construcţii de maşini - asupra lor exercitându-se în principal influenţa politicului, care a determinat pe de o parte sprijinirea unora dintre ele, în special minerităt (pe motive arhicunoscute şi larg comentate în mass-media) iar pe de altă parte catalogarea altora în mod global în categoria ramurilor industriale cu tehnologii depăşite asupra cărora planează şi în prezent, în bloc, pericolul închiderii. Aceasta s-a făcut şi se face fără a se gândi asupra importanţei stategice a unora dintre ele sau asupra posibilităţii de restructurare a altora în baza unui efort financiar eficient, care să le aducă la un nivel de rentabilitate comparabil cu cel al unor unităţi similare din ţările industriale avansate.

A avut România o industrie grea înainte de venirea comuniştilor la putere în anul 1945? Desigur. Amintim numai câteva dintre argumentele care susţin această afirmaţie:

- în 1936, România producea opt milioane tone petrol, mai mult decât în prezent, din care peste 80% se rafina în rafinăriile din Ploieşti, Câmpina, Teleajen, Dârmăneşti;
- exista la Reşiţa un puternic complex industrial siderurgic şi de construcţii de maşini, care avea capacitatea de a produce, printre altele, locomotive şi armament;
- uzinele Malaxa din Bucureşti, important producător de material rulant, dispuneau şi de laminoare de ţevi, unice în această parte a Europei, unul dintre ele, cel de 14 ţoli, fiind furat de ruşi în 1944, drept „captură de război";
- la Hunedoara se pusese în funcţiune în 1941-1942 un important sector siderurgic., compus dintr-o oţelărie Siemens-Martin şi un laminor de 800 mm, foarte moderne în acel moment;
- România producea la IAR Braşov celebrul avion de vânătoare IAR-80, unul dintre cele mai performane la acea vreme.

Zecile de mii de muncitori de înaltă calificare, tehnicieni din aceste sectoare, au reprezentat în anii 50 forţa de muncă ce a permis începerea procesului de industrializare forţată de către comunişti. Acest proces, continuat timp de 40 de ani, deşi a avut şi unele rezultate pozitive, s-a desfăşurat prin aplicarea tezei staliniste cu privire la prioritatea dezvoltării industriei grele (grupa A) în dauna celei uşoare şi producătoare de bunuri de consum (grupa B), fără discernământ, neţinând seama de resursele de materii prime ale României, şi în special amplasând industria grea în fiecare judeţ al ţării, conform tezei ceauşiste păguboase, potrivit căreia, fiecare judeţ trebuia să aibă o producţie industrială de minimum 10 miliarde lei anual.

Drept rezultat, industria construcţiilor de maşini producea în 1989, în proporţie de 73% bunuri de investiţii, şi 27% bunuri de consum, în comparaţie cu ţările occidentale industriale, unde raportul este invers.

Ponderea industriei grele în totalul fondurilor fixe ale industriei se prezenta în acel moment astfel:

- industria extractivă 12,2%
- prelucrarea ţiteiului 2.9%
- metalurgie 12,95%
- maşini şi echipamente 7,7%
- producţia, transportul şi distribuţia energiei electrice şi termice 24,0%

Total industrie grea 59,7%

Nenorocirea face ca datorită situaţiei de criză economică, căreia România îi face faţă începând cu anii 1985-1987, accentuată de politica mioapă a guvernelor post-decembriste, industria grea, deşi posedă peste 35% din fondurile fixe ale economiei naţionale nu asigură decât realizarea a circa 20% din produsul intern brut. Aceasta este o consecinţă a fenomenului de scădere bruscă a procesului investiţional după 1989, combinat cu creşterea catastrofală a blocajului financiar, cu populismul faţă de anumite categorii de salariaţi din această ramură - în speţă minerii - cu lipsa unei politici coerente de restructurare şi de atragere a capitalurilor disponibile, în principal străine.

Faţă de aceasta, se cuvine precizat că este necesară definirea priorităţilor în politica de reformă a industriei, cu asigurarea interesului naţional în domeniile industriale cu caracter strategic, în condiţiile evaluării realiste a posibilităţilor concrete şi eficiente de restructurare sau schimbare a producţiei.

În consecinţă se propun următoarele:

1. Păstrarea unei industrii extractive a cărbunilor şi minereurilor în limitele rentabilităţii şi reducerea treptată a exploatărilor miniere ineficiente, concomitent cu realizarea unor programe de asistenţă socială în regimurile afectate.
2. Continuarea cu perseverenţă a prospecţiunilor pentru descoperirea şi punerea în valoare a unor zăcăminte de petrol şi gaz metan, concomitent cu restructurarea şi retehnologizarea industriei petrochimice şi a îngrăşămintelor.
3. Restructurarea industriei siderurgice prin închiderea unor capacităţi nerentabile şi dimensionarea producţiei la nivelul cererilor interne şi la export, corelat cu retehnologizarea rapidă a unor sectoare, în special oţelăriile electrice şi introducerea turnării continui.
4. Trecerea unor importante unităţi de producţie din construcţiile de maşini la fabricaţia de bunuri pentru uzul populaţiei (frigidere, maşini de spălat, aparatură electrocasnică etc) după realizarea unor studii serioase de marketing în vederea evaluării realiste a posibilităţilor concrete şi eficiente de restructurare a producţiei.
5. Acordarea unei atenţii deosebite atragerii investitorilor străini recunoscuţi pe piaţa internaţională de capital în vederea realizării deziderateloor stabilite prin programele strategice de restructurare ale diverselor ramuri industriale şi pentru recapitalizarea unor societăţi în vederea diminuării blocajului financiar.
6. Îmbunătăţirea sistemului instituţional pentru restructurarea şi privatizarea agenţilor economici cu grad redus de actractivitate.

În consecinţă, la întrebarea dacă economia românească are nevoie de o industrie grea, răspunsul este categoric da. Dispunem de tradiţie îndelungată, experienţă, am avut şi avem multe rezultate pozitive, numeroase societăţi au încă competitivitate ridicată.

Problema constă în abordarea politică a subiectului, şi în acest sens suntem convinşi că anul 1996 va reprezenta momentul de începere al unei perioade de prospere, care să poată asigura şi rezolvarea problemelor cu care se confruntă industria grea românească.

Ing. Costin SCORŢEA
Asociaţia inginerilor PNŢCD

Deşeurile urbane – un pericol pentru sănătate şi

Deşeurile urbane se pot clasifica în: compostabile cu conţinut de material organic (resturi de alimente, hârtie, cartoane, oase, ţesături din fire şi fibre naturale etc); combustibile (lemn, polimeri-materiale plastice, fire şi fibre sintetice etc); inerte, necombustibile şi necompostabile (sticlă, ceramică, materiale de construcţie, metale şi aliaje etc); fine (cenuşă, nisip-materiale cu granulaţie sub 8 milimetri etc); reciclabile (hârtie, sticlă, metale, în special aluminiu şi aliaje, materiale plastice etc).

Un mod eficient de debarasare pentru deşeurile urbane organice îl constituie compostarea, un proces biochimic de fermentaţie (de putrefacţie, de digestie) care are loc în prezenţa oxigenului (aerului). În procesul de compostare intervin unele specii de microorganisme care transformă (convertesc) prin digestie materialul organic în apă şi dioxid de carbon cu degajare de căldură. Ca produs colateral rezultă un material asemănător humusului, care poate fi utilizat ca fertilizant în agricultură fiind superior gunoiului de grajd, având elementele nutritive: azot, fosfor şi potasiu.

Pentru a putea fi compostabile deşeurile urbane trebuie să se încadreze în unele caracteristici fizice. Una dintre aceste caracteristici este granulometria. S-a constat că fracţiunile care trec prin sita (ciurul) cu ochiuri de 40-50 de milimetri prezintă importanţă pentru compostare. În practică este importantă clasarea manuală sau combinată cu sitarea.

O altă caracteristică fizică importantă este conţinutul de substanţe organice. Trebuie precizat că substanţele organice, prin descompunere, sunt poluante, motiv pentru care se introduc rapid în procesul de compostare. Cea mai importantă caracteristică fizică pe care trebuie să o îndeplinească deşeurile urbane pentru obţinerea unui compost de calitate este raportul carbon-azot, care intervine în procesul de fermentaţie al substanţelor organice. Azotul participă, mai ales, la întreţinerea microorganismelor, iar carbonul din substanţele organice la dezvoltarea şi, parţial, la menţinerea acestora în viaţă. Raportul optim între azot şi carbon este de 25-35. Dacă acest raport este sub 25, procesul de compostare se poate reduce la câteva ore prin adăugare de azot.

Compostarea deşeurilor urbane se poate realiza atât în procese aerobe naturale cât şi artificiale. Instalaţiile de compostare, indiferent de tipul de construcţie, sunt prevăzute cu utilaje anexe. Astfel, pentru separarea fierului din deşeurile urbane acestea trec prin separatoare magnetice sau magneţi rotativi pentru reţinerea obiectelor de fier mai mici (lame de ras, cutii de conserve etc). Pentru îndepărtarea materialelor dure (pietre, ceramică, metale neferoase etc) deşeurile se introduc în utilaje care folosesc principii balistice. După sortare deşeurile rămase sunt mărunţite (sfărâmate) în concasoare şi trecute printr-un ciur pentru a se obţine o granulaţie optimă pentru procesul de compostare.

Temperatura, la care se desfăşoară procesul de compostare, de 40-50° C, are efect distructiv asupra larvelor şi ouălelor de muşte, seminţelor de buruieni cât şi asupra unor germeni patogeni.

Perioada de compostare este, practic, de 5-8 luni în funcţie de tipul de instalaţie şi anotimp. Transportul şi răspândirea compostului cernut, curat, din punct de vedere biologic, nu pune probleme. Important este şi faptul că instalaţiile de compostare, cu toate anexele, acoperă o suprafaţă de teren cu mult mai mică decât cea solicitată pentru depozitarea deşeurilor urbane.

Deoarece compostarea deşeurilor urbane se face în grămezi, după anumite tehnici, gazul de gunoi, rezultat din fermentaţie, format din dioxid de carbon, cu conţinut de amoniac şi hidrogen sulfurat, care prin mirosul neplăcut produce inconfort asupra populaţiei se supune purificătii. De asemenea, aceste tipuri de instalaţi de compostare prezintă şi inconvenientul că pot polua apele subterane. Pentru înlăturarea acestor neajunsuri se preferă compostarea deşeurilor urbane în instalaţii închise, de tipul cuptoarelor rotative orizontale ca cele din industria cimentului. Gazul de gunoi rezultat este dezodorizat înainte de a fi evacuat. Timpul de fermentaţie în aceste instalaţii se reduce la 24-48 ore.

Mai mult interes prezintă compostarea combinată a deşeurilor urbane solide cu deşeurile lichide urbane (nămolurile rezultate de la epurarea apelor uzate orăşeneşti). În acest caz nămolurile urbane cu conţinut mare de apă se folosesc pentru a mări umiditatea deşeurilor urbane solide, care în multe cazuri este mică. Pentru compostare umiditatea optimă este de 50 la sută. Deşeurile urbane au un raport carbon-azot mare, de 50-80 la sută. Prin amestecare cu nămolurile urbane se ajunge la un raport optim de 25. Din punct de vedere economic folosirea nămolurilor cu umiditatea rezultată, după sedimentarea în decantoare, conduce la economii importante prin eliminarea costurilor de investiţie şi exploatare a reactoarelor de fermentare şi a instalaţiilor de deshidratare a nămolurilor. Mai mult, prin amestecarea celor două tipuri de deşeuri se ameliorează calitatea compostului rezultat cu circa sută la sută. a conţinutului în substanţă organică şi de 50 la sută în substanţă humică.

Pentru compostarea sau incinera-

Dictatura în sectorul sanitar

Interesant! N-aş fi crezut nici în tinereţea mea profesională că se poate dicta în sectorul sanitar, pe toate planurile. Ştiam din experienţa proprie că organizatoric se pot crea cadre constrictive dar ca să ajung la diagnostic n-am crezut.

Ei bine, reforma sanitară în loc să apară ca un efect al efortului tuturor medicilor ţării pentru salvarea naţiunii, ca măsuri diversificate gândite şi aplicate cu eforturi proprii, apare o monstruozitate gândită de un singur cap, care oricât ar fi de dotat rămâne unicat şi neatotcuprinzător.

Se vorbeşte de eficientizarea asistenţei medicale prin reformă care nu atrage pe nimeni necălcând pe sistemele de profesii libere. În loc să se privatizeze, spitalele se închid. De abia s-a câştigat încrederea populaţiei în prestaţia medicală şi iată la T.V.: „sunt deştept că m-am născut acasă". Sigur, sarcina şi naşterea sunt procese naturale, normale, prevăzute de natură sau Bunul Dumnezeu cu mulţime de precauţii ca să se perpetueze specia - recunoscută şi de Biblie ca să epatăm.

În maternitate se naşte tot cu moaşa de la sala de naştere, dar trebuie reduse paturile pe măsură ce nu mai este nevoie de ele sau, odată privatizate, să le reducă societatea proprietară. Supravegherea şi intervenţia medicală sunt obligatorii în cazurile cu evoluţie nefiziologică.

Hai să vedem acum un sector privatizat al sănătăţii - farmaciile. Au apărut, s-au dezvoltat şi unele au şi dispărut. Ei bine, Ministerul Sănătăţii ataşează acestora, puncte farmaceutice la ţară. Şi ce plăteşte Ministerul pentru aceasta?!

Am atâtea unităţi câte cred şi în locuri care să-mi aducă beneficiu, deci sunt utile social.

Un ordin pe care nici un ministru al sănătăţii nu l-a îndrăznit.

Abuzive şi dictatoriale sunt compensaţiile medicamentoase când există mulţime de alte căi nebirocratice de a face aşa numita protecţie socială în sănătate.

Ceva este mucegăit în sectorul sanitar şi de duhoarea lui corpul medical se fereşte, simulează teama şi-şi asigură existenţa salarială mizeră, dictată tot de minister, pasând „mizeria" celor asemenea lor care mor fără nici o încercare de înţelegere.

S. DRUM

Criza de combustibili

Criza de combustibili apare în ţara noastră, în mod sistematic, de mai bine de 15 ani, în timpul iernii şi are ca urmări grave dereglări în funcţionarea întreprinderilor, ca şi în asigurarea încălzirii locuinţelor, ceea ce afectează nivelul de viaţă al populaţiei. În această iarnă, problema a căpătat un caracter dramatic, având ca urmări întreruperea funcţionării a numeroase întreprinderi, frig polar în numeroase locuinţe, şcoli şi spitale şi aceasta în ciuda asigurărilor date de RENEL, de diferite organe guvernamentale şi chiar de primul ministru al ţării, referitor la asigurarea stocurilor necesare de combustibili, asigurări care s-au dovedit false.

În cele ce urmează, ne vom limita la criza de produse petroliere şi gaze naturale, problema cărbunilor prezentând un alt caracter. Criza de combustibili se explică prin cauze obiective (scăderea producţiei de ţiţei şi gaze naturale ca urmare a epuizării zăcămintelor), dar mai ales subiective (exploatare extensivă şi prin tehnologii neeficiente, erori grave în proiectarea şi exploatarea termocentralelor, lipsa termoizolării locuinţelor, lipsa contorizării, lipsa de resurse valutare pentru achiziţionarea de combustibili din import etc.).

Evoluţia producţiei de ţiţei şi gaze şi a importurilor este redată în tabelul următor:

Anul	Ţiţei (mil. t)			Gaze naturale (miliarde mc)		
	Prod. internă	Import	Total	Prod. internă	Import	Total
1970	13,4			19,8		
1981	11,6			29,3		
1989	9,2	21,9		22,2	6,5	28,7
1994	6,7	7,1	13,8	19,6	4,5	24,1

Se observă o scădere continuă a producţiei de ţiţei de cca 50%, iar pentru gaze, de cca 30% în 1994, faţă de anii de producţie maximă. Acestă scădere de producţie obligă la importuri din ce în ce mai mari. Trebuie menţionat că, în cazul în care nu vor fi evidenţiate în scurt timp noi zăcăminte, se estimează că cele actuale vor fi total epuizate în timp de cca 10 ani pentru ţiţei şi 15 ani pentru gaz metan.

Această situaţie este agravată de alţi doi factori şi anume:

– Consumul actual de petrol şi gaze este relativ mai mic, din cauză că industria lucrează cu o capacitate redusă, ceea ce implică şi consumuri energetice mai ridicate.

Ţinând seama că în prezent costul ţiţeiului brut este de cca 100 $/t, iar al gazului metan de cca 75 $/1000 mc, rezultă un efort valutar considerabil pentru plata acestora (cca 1,05 miliarde $ în 1994).

În ceea ce priveşte cauzele subiective, le menţionăm pe cele mai importante şi anume:

– Din cauza exploatării excesive, randamentul extracţiei de ţiţei rareori depăşeşte 30-35%, faţă de cca 40% în exploatările cu metode moderne. Această exploatare extensivă e făcută pentru obţinerea unor cantităţi cât mai mari de ţiţei, cu cheltuieli minime, în special pentru export.

– Folosirea neraţională a gazului metan (insuflare în furnale, combustibil comod pentru fabrici de cărămidă, ardere incompletă a gazului pentru producţia de negru de fum – producţie în prezent sistată – etc.).

– Ideea construirii de termocentrale mamut (cum este cazul în Bucureşti, unde o termocentrală deserveşte 400-500000 locuitori) s-a dovedit greşită din două motive:

- În cazul unei avarii la o termocentrală sunt afectaţi sute de mii de locuitori.
- Sistemul de conducte de termoficare este foarte complicat şi duce la mari pierderi de energie termică datorită lungimii acestora, pierderi amplificate de termoizolarea de multe ori deficitară.

– Lipsa unei termoizolări eficiente a locuinţelor duce la pierderi însemnate de energie termică. În unele ţări occidentale s-a obţinut o reducere de cca 30% a importului de combustibili necesari consumului casnic, ca urmare a unor măsuri bine gândite, pentru o termoizolare eficientă. Apreciind consumul casnic la cca 20% din consumul total, va rezulta deci o economie anuală de cca 30%x20%x1,05 miliarde $ = 63 milioane $ la nivelul anului 1994.

Din datele de mai sus se constată că problema consumului de combustibili cuprinde multiple aspecte, a căror rezolvare implică o politică unitară, bazată pe măsuri legislative cu caracter economic, iar nu pe dispoziţii administrative cu caracter birocratic şi care, în principal, trebuie să se reflecte în următoarele domenii:

a. În domeniul resurselor:

– Extinderea prospectării de noi zăcăminte de ţiţei şi gaze, prin metode moderne şi eficiente.

– Eliminarea din exploatare a sondelor de ţiţei de productivitate redusă, la care consumul de energie pentru exploatare este mai mare decât energia obţinută.

– Examinarea posibilităţilor de reactivare a unor sonde considerate nerentabile, prin metode eficiente de exploatare, dacă se dovedeşte că aceasta este rentabilă.

– Căutarea de surse alternative de import a gazului metan, una dintre posibilităţi fiind gazele lichefiate, soluţie complicată, costisitoare şi care necesită o pregătire tehnologică de amploare.

b. Economii în privinţa consumului:

– Renunţarea la folosirea gazului metan în toate domeniile în care aceasta nu este o piedică majoră pentru desfăşurarea procesului tehnologic şi obţinerea unei bune calităţi a produselor. Fabrica de produse refractare de la Alejd, care funcţionează cu gaz de gazogen din cărbuni inferiori poate fi dată ca exemplu.

– O revizuire a concepţiei întregului sistem de termoficare, ce se dovedeşte a fi deficitar, înregistrând pierderi estimate la cca 30% din energia termică produsă şi transportată.

– Introducerea contorizării consumatorilor.

– Elaborarea unei legislaţii care să asigure într-o perioadă de 10-15 ani îmbunătăţirea termoizolării locuinţelor, prin izolarea eficientă a pereţilor exteriori, introducerea de ferestre şi uşi etanşe, cu geamuri termoizolante etc.

Măsurile propuse schiţează numai câteva din domeniile în care se pot obţine ameliorări în domeniul combustibililor.

Pentru aplicarea acestor măsuri este necesară o legislaţie coerentă şi unitară care să se bazeze pe oferta de avantaje economice (reduceri de taxe şi impozite, credite de lungă durată cu dobânzi reduse, eventuală asistenţă tehnică pentru depistarea de soluţii în cazuri deosebite etc.).

Este indicat ca rezolvarea prioritară a acestui flagel anual, care este criza de combustibil să se facă şi prin implicarea organelor locale, ceea ce impune o largă şi eficientă descentralizare administrativă şi aplicarea principiului subsidiarităţii.

Ing. C. CONSTANTINESCU

mediu (VI)

rea combinată a deşeurilor solide urbane cu cele lichide s-au realizat numeroase tipuri de instalaţii, care cuprind utilaje pentru pretratare, compostare sau incinerare. Când compostarea se combină cu incinerarea, la ultima se dirijează materialele grosiere care, după măcinare, nu trec prin sita cu ochiuri de 40 de milimetri şi, de regulă, nu sunt compostabile.

Un exemplu interesant de folosire a compostării îl oferă Finlanda, unde două oraşe apropiate Korsholm şi Vaasa au realizat o instalaţie modernă şi, în acelaşi timp originală de prelucrare a deşeurilor urbane. Instalaţia destul de ingenioasă, este formată dintr-un crater adânc de 40 de metri săpat în rocă. Materialul excavat, pietrişul, un material de construcţie deficitar în zonă, a servit la construcţii şi şosele. Excavaţia constituie un uriaş bioreactor înconjurat de roca de bază, care formează un material izolator pentru păstrarea temperaturii necesare procesului de fermentare. Într-o primă etapă are loc separarea materialelor grosiere din deşeul urban (anvelope, materiale plastice, bucăţi mari de obiecte metalice etc), după care urmează măcinarea şi sitarea printr-un ciur cu ochiuri de 40 milimetri. Prin ciur trece circa jumătatre din deşeul urban măcinat. Compostarea are loc într-o cuvă mare unde deşeurile măcinate se amestecă cu deşeurile lichide de la staţia de epurare a apelor reziduale orăşeneşti. Se lucrează la temperatura de 40° C în mediu aerob. Gazele rezultate din fermentaţie se trec printr-un sistem de filtre pentru reţinerea celor urât mirositoare. Compostarea durează 24-48 de ore, după care materialul se trece în excavaţia adâncă de 40 de metri unde se continuă fermentaţia, dar de data asta în condiţii anaerobe timp de 15 zile la temperatura de 35° C. Se obţin ca produse principale biogazul cu un conţinut de circa 60 la sută metan şi restul dioxid de carbon, care se distribuie, printr-o reţea de conducte, unor întreprinderi din vecinătate şi humusul cu un conţinut de 85-90 la sută apă. După separare de apă se recirculă în procesul de compostare. Humusul se vinde pentru a acoperi vechile depozite de deşeuri urbane pentru refacerea peisajului. Cealaltă jumătate din deşeurile rămase, după prima sitare, care conţine hârtie şi materiale plastice, după o nouă măcinare, se supun aceloraşi operaţii de compostare cu observaţia că materialele plastice nu se descompun. Prin aplicarea acestei tehnologii se reduce volumul deşeurilor cu 75 la sută iar greutatea lor cu 66 la sută. Capacitatea instalaţiei poate neutraliza o cantitate de deşeuri urbane dintr-o aglomeraţie cu 100.000 locuitori. Până în anul 2000 Finlanda îşi propune să folosească jumătate din deşeurile sale fie sub formă de materie primă, fie sub formă de energie.

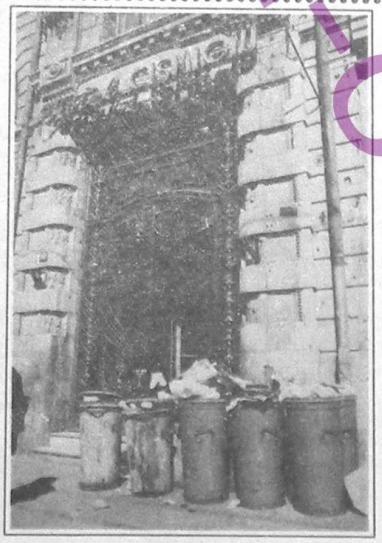

Corneliu-Anton COCIAŞU

Contractul cu România

Despre izlazuri şi păşuni

Contractul cu România elaborat de Convenţia Democratică din România, prevede la pct. 2 al. 4. „înapoierea pădurilor şi izlazurilor proprietarilor de drept". În categoria „izlazuri", o pondere impotantă o reprezintă păşunile alpine, care au fost proprietatea comunelor din zona montană. Această zonă ocupă 33% din teritoriul naţional, în care trăiesc peste 3 milioane locuitori. Începând din anul 1949, toate păşunile alpine au fost ridicate în plan, s-au întocmit hărţi de către echipe de ingineri silvici,iar în colaborare cu inginerii agronomi

Din punctul de vedere al exploatării, amenajamentele silvico-pastorale cuprind descrierea pajiştilor (cu precizarea speciilor de iarbă), producţia la ha (în prezent), calculul numărului de UVM (unităţi vită-mare) pentru care este asigurată hrana într-un sezon de vegetaţie, amendarea solului cu var, semănarea unor specii de iarbă cu conţinut mare proteic etc. De asemenea, ele cuprind reţeaua de drumuri existente în vecinătatea păşunii (sau cele proiectate), amplasamentul adăposturilor pentru paznici şi vite, adăpători, zone de refugiu, perdele forestiere

munca generaţiei mele de „amenajişti" silvicultori a rămas nevalorificată. Amenajamentele silvico-pastorale stau depozitate prin dulapurile Ministerului Agriculturii şi Industriei Alimentare, a Direcţiei Agricole Judeţene şi a fostelor Inspectorate silvice. Cred că neimplicarea regimului totalitar în dezvoltarea economică a zonei montane s-a datorat şi rezistenţei pe care locuitorii acestor comune au opus-o instaurării regimului comunist şi colectivizării forţate. Întrucât de la elaborarea acestor lucrări de mare complexitate au trecut peste 40 ani, este necesară revizuirea lor, precum şi stabilirea vechilor hotare dintre comune, pe hărţile păşunilor alpine existente în amenajamente, ceea ce va pune capăt actualei stări conflictuale ce influenţează negativ refacerea şeptelului din ţara noastră. Volumul cel mai mare de lucrări, cel mai costisitor fiind executat, actualizarea lucrărilor poate fi eşalonată pe 5-10 ani, antrenând un număr însemnat de ingineri agronomi din judeţele care administrează păşuni alpine. Pe lângă acest sprijin concret dat de stat gospodăriilor din această zonă, se impune şi la noi să se acorde facilităţi materiale şi alte avantaje crescătorilor de animale, similare celor din ţările Comunităţii Europene.

au fost finalizate amenajamente silvico-pastorale. Aceste lucrări, de mare complexitate, rod al unei colaborări exemplare dintre silvicultori şi agronomi, realizează organizarea în spaţiu a păşunilor alpine prin constituirea de mari unităţi denumite „corpuri de păşune" (în suprafaţă de peste 1000 ha), situate din punct de vedere administrativ pe teritoriul mai multor comune dintr-un bazin hidrografic, „trupuri de păşune", care cuprind păşunile unei comune (în suprafaţă de maximum 1000 ha) şi tarlale.

pentru protecţia solului şi suprafeţele necesare a fi împădurite pentru evitarea eroziunii solului.

Din cele expuse, rezultă că în ţara noastră este realizată, încă din 1954, etapa cea mai costisitoare pentru organizarea unui păşunat intensiv similar cu cel ce se practică în ţările Comunităţii Europene. Din păcate, în timp ce în ţările apusene aceste lucrări s-au aplicat, contribuind la dezvoltarea economică a populaţiei din zona montană, la noi toată

Prosperitatea locuitorilor din satele şi comunele de munte este condiţionată de câştigarea alegerilor locale şi generale de către partidele din CDR pentru a putea trece prin Parlament, în 200 zile, „Legea privind înapoierea pădurilor şi izlazurilor, proprietarilor de drept". Legea trebuie să fie la obiect, cu precizări clare în ceea ce priveşte reviziurea amenajamentelor silvico-pastorale şi aplicarea lor. Ea

trebuie să prevadă amenzi şi sancţiuni foarte severe pentru cei care distrug sau deteriorează amenajările silvico-pastorale (împrejmuiri, cabane, adăposturi pentru păstori şi animale, adăpători şi vegetaţia forestieră).

Scoaterea României din marasmul economico-social şi pregătirea ei pentru a intra în Comunitatea Europeană, necesită sprijinirea locuitorilor din zona montană, uitaţi de cei ce ne conduc de peste 50 ani.

Ing. Valentin VÂCLEA

Truditorii ogoarelor nu se amuză

În timpul vizitei din 30 ianuarie, în Arad, dl Adrian Năstase a spus că s-ar considera că în agricultură trebuie stimulate doar asociaţiile şi că „cine vrea să se amuze dând cu sapa nu ne interesează".

Prin aceasta a recunoscut că de fapt dezinteresul, discriminările şicanele la care sunt supuşi ţăranii particulari sunt deliberate, reprezintă chiar politica PDSR-ului.

În judeţul Arad, particularii deţin 3.280 tractoare şi 455 combine, iar în asociaţiile cu personalitate juridică doar 817 tractoare şi 116 combine. Deşi factorul cel mai puternic în agricultura arădeană îl constituie ţăranii particulari, în opinia preşedintelui executiv PDSR, aceştia doar „se amuză" şi trebuie descurajaţi, terminaţi.

Chiar dacă unii până să adune banii de tractor mai dau cu sapa considerăm că e o necuviinţă să spui că ei se amuză.

Lacrima ivită în ochii unui ţăran din Felnac în clipa când a citit în ziarul local din 31 ianuarie această perlă a amintitei personalităţi PDSR-iste ne face să catalogăm afirmaţia dlui Năstase drept o impietate la adresa celor poate o treime dintre români care au palmele bătătorite de sapă şi care pot depune mărturie că numai de amuzat nu se amuză.

Cunoaştem dispreţul puterii faţă de intelectuali, dar în faţa afirmaţiei că nici „cei care dau cu sapa nu ne interesează" ne punem atunci întrebarea: cine vă interesează domnilor de la PDSR dacă nici talpa ţării, nici elitele nu se află în graţiile dumneavoastră?

Nicolai CHIRILĂ
Viorel DOLHA

Badea Vasâlie Urianu

Opoziţia Ţăranului român faţă de colectivizare a fost nu numai din motive sentimentale: dragostea de pământ. Ţăranul vedea limpede că, dacă i se ia ogorul, caii şi vacile, carul, plugul şi grapa, i se ia libertatea, i se ia dreptul său, este umilit, este făcut rob. Părerea de rău după pământul ce i se fura era foarte mare. Dar Ţăranul suferea cumplit şi pentru că vedea că ajung stăpânii săi cei mai becisnici oameni din sat. Nu săracii ajungeau şefi, ci leneşii, şemecherii, pierde-vară şi ai lor.

Badea Vasâlie Urianu din Ciceu-Giurgeşti, om mândru şi curajos, fost subofiţer în armată şi gospodar recunoscut, a murit din cauza colhozului sosit pe dealurile ciceuane prin 1960. Dar nu când i-au luat, iarna, pământul - vreo 3 sau 4 hectare, nu mai mult. Dânsul a pornit spre moarte în ziua când, în primăvară, stătea pe prispă şi se gândea că, peste o zi - două, o să scoată bivolii în Râtu-Benii, nu atât la păscut, cât să se mai desmorţească după iarna lungă.

Prin faţa casei trecea atunci duhul sălbatic al socialismului sub forma unui nenorocit de consătean, Fundic.

- Urianule - i-a strigat acesta, fără să se oprească - să nu te prind că ieşi cu bivolii în Râtu-Benii, gata, acuma-i gospodărie colectivă, locul ce l-ai cumpărat de la Dascălu' e dat lot ajutător mie. Înţelesu-m-ai? De te prind acolo te şi omor.

Badea Vasâlie a stat o clipă fără să zică nimic. Apoi a vrut să-i zică ceva. Şi s-a uitat spre drum, să vadă dacă l-ar mai auzi. Apoi clătină din cap, se opri, vru să se scoale de pe prispă, simţi o învăluire de durere în tot trupul şi în tot sufletul şi rămăsese pe loc. Starea de paralizie a durat trei zile, apoi omul s-a mutat în moarte; apoi, după alte trei zile, s-a dus să se odihnească pe deal, aproape de uşa Bisericii, departe de sabia colhozului care a străpuns, la propriu, atâtea inimi de Ţăran român.

Să mai trăieşti Bade Vasâlie, te-aş asculta iarăşi, ca de fiecare dată, de Sfântul Vasile, cum te-ai luptat Dumneata pe front, cum te-au decorat cu decoraţia aceea mare - „cât o gură de pahar de băut apă", cum nu te temeai de nimeni, cum îi ajutai pe partizani după 1947, pe „domnu' maior", cum stăteai drept, fără frică, în faţa orişicui!

Oare ai putea să ne spui acum, când bivolii Dumitale au iarăşi dreptul, prin urmaşi, au voie deplină să meargă în Râtu-Benii, ai putea să ne spui cum te-ai lăsat aşa de supărat de o simplă „idee măreaţă", cum era numit colhozul, şi te-ai mutat de la noi?

Oare nostalgicii şi susţinătorii colhozurilor din vremea noastră te-ar putea înţelege?

Liviu PETRINA

www.corneliu-popa.ro

„Radu Câmpeanu iese (iar) la drum“

În ziua de 11 noiembrie 1995, la Spitalul Clinic Universitar din Bucureşti se stingea din viaţă Corneliu Coposu, continuatorul lui Iuliu Maniu, simbol al democraţiei, un mare om, un mare om politic la scară naţională şi de recunoaştere europeană.

În aceeaşi zi, discutabilul cotidian *Cronica Română* publica un articol sub semnătura lui Radu Câmpeanu, la rubrica zilnică „Tabletă de politician“, purtând titlul „TVR şi opoziţia“. Opinia publică românească şi personalităţi de marcă de peste hotare urmăriseră cu emoţie şi speranţă evoluţia bolii lui Corneliu Coposu, iar dacă deznodământul nu fost suprinzător nu înseamnă că a fost mai puţin dureros. Tot ce a crezut că trebuie să publice în acea zi fostul vremelnic ocupant al fotoliului deţinut cândva de Ion, Ionel, Vintilă, Dinu Brătianu şi I. G. Duca a fost o răfuială personală cu televiziunea română. Dacă, desigur, aceasta a fost şi este ţinta unor critici meritate şi chiar prea pline de menajamente faţă de rolul jucat în timpul lui Ceauşescu şi al urmaşului său la preşedinţia republicană, Radu Câmpeanu nu şi-a adus criticile sale pentru că în timpul vieţii şi activităţii lui Corneliu Coposu ori l-a ignorat, ori l-a defăimat, ci pentru a-i cere direct să se ocupe de partiduleţul său, tot mai redus numeric şi mai ales calitativ, încât s-ar putea ca la un viitor congres să-i ajungă spaţiul unei săli de clasă într-o şcoală primară, aşa cum la Paris reuşise prin felul său de a fi să transforme o organizaţie de foşti deţinuţi politici într-o formaţie ce-şi putea ţine şedinţele plenare într-o cabină telefonică.

Când ne părăsea pe românii din ţară şi din afara hotarelor Corneliu Coposu, dispărea liderul politic al opoziţiei şi cel moral, dar nu numai al opoziţiei. Ceea ce găseşte de scis şi publicat cel care s-ar fi vrut în fruntea ţării este marcat printr-o critică acerbă adusă opoziţiei reprezentată într-un parlament în care nici el, nici puţinii acoliţi ce i-au mai rămas nu au reuşit să intre. Că opoziţia are lipsurile ei o ştim cu toţii, dar tot aşa de bine ştim că doar ridicarea ei calitativă şi cantitativă, dezideratul urmărit de Corneliu Coposu, este singura alternativă. Această opoziţie din care Câmpeanu s-a exclus singur, o consideră ca având „o comportare abruptă şi intolerantă, lipsită de conţinut şi de propuneri realiste“, comiţând „greşeli repetate“, pierzându-se în „manifestări electoraliste cu efecte ieftine de propagandă, cu iniţiative fără finalitate“.

Dar să nu ne pierdem speranţa că există şi este întrupată! De cine?

Aţi ghicit, desigur: de Radu Câmpeanu, care se auto-prezintă fără voaluri ca întruchiparea celor care nu s-au compromis în „apele vâscoase ale actualei legislaturi“ uitând, desigur să adauge că alegătorii sunt aceia care, unii dezilu-

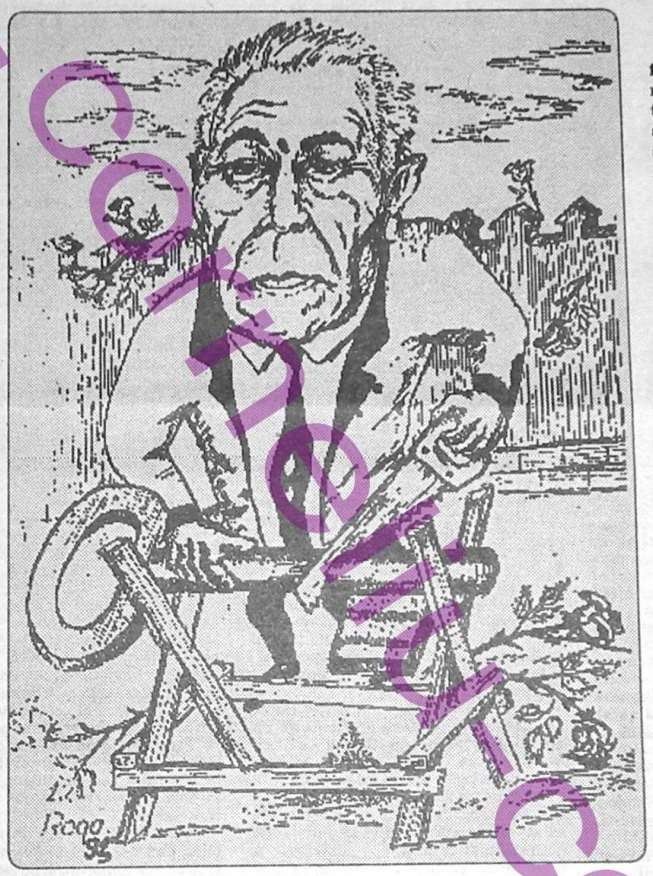

zionaţi, alţii revoltaţi de prestaţiile sale, nu l-au mai trimis în parlament, partidul ce l-a dus din dezastru în dezastru rămânând în sfera Senatului şi Camerei şi începând să se refacă abia după ce l-a aruncat peste bord.

În acest context, cel care a obţinut în alegerile prezidenţiale din 1990 un scor mic, dar nu neînsemnat, şi aceasta doar datorită faptului că a fost votat şi de alegătorii români de naţionalitate maghiară, care şi ei s-au lăsat înşelaţi la acea dată, se răfuieşte cu televiziunea română nu pentru racilele sale fundametale, nu pentru servilismul faţă de puternicii de ieri şi de azi, ci doar pentru că nu i se oferă ca amvon , de unde să predice cu vorba-i baritonală, ce a contribuit cândva atât de mult la succesul său, mai exact spus la succesul primului tablou dintr-o piesă ce în final a constituit o firească şi meritată cădere.

Acel ce scrie aceste rânduri a fost legat ani şi ani de o prietenie cunoscută şi recunoscută cu Radu Câmpeanu. Pe măsură ce treceau însă anii, se acumulau erorile sale de aprecieri politice, tendinţa tot mai violentă şi mai virulentă de a-i îndepărta pe toţi cei pe care îi considera că-l pot pune cât de cât în umbră şi mai ales pe cei care îşi aminteau că la 8 noiembrie 1945, la primele focuri de armă, a dispărut din Piaţa Palatului Regal şi că în august 1968 venise cu iniţiativa ca, din partea celor care rămăseseră nucleul tinerilor liberali ai anilor trecuţi, să-i trimită un mesaj de sprijin lui Nicolae Ceauşescu, cuprins de teama „să nu i-o ia alţii înainte“ şi că oprindu-l atunci să comită acel nefast gest proiectat, l-am ferit de fapt de sinuciderea sa politică.

Ceea ce solicită acum politicianul cu tableta este ca televiziunea română să-i acorde lui şi anemicei sale formaţii spaţii de emisie pentru ceea ce pretinde a fi „acte şi atitudini serioase, credibile, fondate pe o concepţie politică bine definită şi legată de realităţile societăţii româneşti“, fiind convins că „opinia publică aşteaptă să vadă şi să audă ce spun aceşti oameni“, deoarece „a crede astăzi că opoziţia se limitează la partidele parlamentare ar fi o nepermisă şi periculoasă greşeală“. Mă îndoiesc, de aceea, că acela care se crede în continuare preşedinte de partid face aceste solicitări pentru noul şi vigurosul partid neparlamentar (încă...) al pensionarilor ori pentru formaţii de genul celei conduse de retrasul Iosipescu-Zambra.

Se naşte o întrebare firească, utilă şi necesară şi anume demersul pilulei câmpeniste este dăunător, indiferent sau favorabil actualei puteri în care sunt bine înfipţi puternicii de ieri? A dilua importanţa opoziţiei parlamentare, desigur nu lipsită de erori, a pretinde să i se reducă anemicul acces ce-l are la televiziune în favoarea unei aşa-zise opoziţii neparlamentare - a se citi formaţie condusă de Radu Câmpeanu - şi aceasta tocmai acum, în iminenţa alegerilor locale şi apropierea celor legislative şi prezidenţiale, constituie un adevărat cadou făcut Cotroceniului, incompetenţei guvernamentale, majorităţii parlamentare obediente şi interesate.

La mijlocul anilor ‘40, comuniştii au creat sau au tolerat mini-partide fără rezonanţă în opinia publică, menite ca prin diversiune să deruteze pe plan intern şi pe cât se poate şi extern, procedeu reluat de altfel şi după decembriada din 1989. Astfel au apărut la vremea respectivă un partid liberal condus de Guţă Tătărescu şi unul naţional-ţărănist prezidat de Anton Alexandrescu. Pentru a semăna confuzia, acestor formaţii ivite ad-hoc li s-au atribuit şi semnele electorale clasice ale adevăratelor mari partide istorice. În acel cadru, spre a-şi prezenta realitatea şi legitimitatea, Partidul Naţional Liberal se prezenta cu titulatura clară PNL - Brătianu, fiind nu numai autenticul partid liberal, dar având-l ca preşedinte pe Dinu Brătianu, fiul lui Ion şi frate al lui Ionel şi Vintilă. Iată că acum se lansează chemări şi chiar un soi de manifest, din partea a ceea ce se intitulează Partidul Naţional Liberal (Câmpeanu). Cu argumentaţia sa cunoscută, cel care se vrea generalissim, dar uită că este doar un general de irozi, ne demonstrează că nu ar fi rău dacă ar fi bine şi ar fi bine dacă nu ar fi rău.

Nu ne-am făcut iluzii că megalomania a dispărut la Târgovişte, de altfel nu este un fenomen circumscris la cadrul naţional. Atunci când se manifestă în spaţiu familiar sau în sfera unei asociaţii a crescătorilor de guguştiuci nu este nocivă. Când se manifestă în politică şi poleită cu pretenţii la scară naţională, lucrurile să prezintă însă altfel. Radu Câmpeanu, preşedintele unei formaţii menite să joace doar un rol diversionist poate deveni tocmai prin aceasta un auxiliar în campania puterii destinată să lustruiască vitrina pe ambele feţe, şi pentru interior ca şi pentru exterior.

În loc de a ataca opoziţia parlamentară al cărei lider nediscutat s-a demarcat a fi fost Corneliu Coposu tocmai în ziua când acesta ne părăsea, în loc de a se crede preşedinte de partid (şi de ce nu? chiar prezidenţial), ar putea face gestul necesar patriotic să se retragă la ferma sa din Franţa şi să urmărească cum îi cresc merii şi nepoţii.

Constantin MAREŞ

www.cotidianul.ro

Intervenţia domnului deputat Gavril DEJEU în plenul Camerei Deputaţilor

La 8 februarie 1996, în plenul Camerei Deputaţilor s-a dezbătut Raportul Comisiei juridice, de disciplină şi imunităţi asupra cererii ministrului justiţiei privind declanşarea procedurii de ridicare a imunităţii parlamentare şi încuviinţare a posibilităţii trimiterii în judecată a dl deputat Cornel Sturza Popovici (PNŢCD).

Cu acest prilej, dl deputat Gavril Dejeu a avut o intervenţie de excepţie.

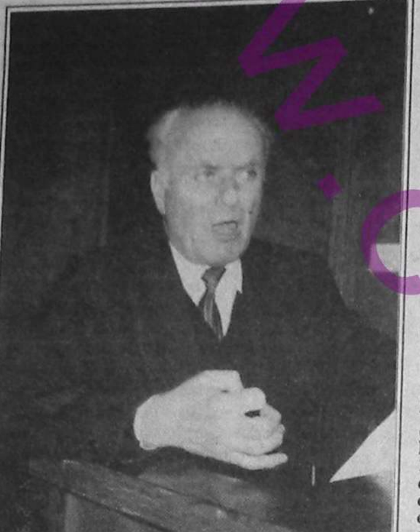

Domnule preşedinte,
Stimaţi colegi,

Conştient de faptul că dezbatem şi trebuie să dezbatem cu obiectivitate şi cu circumspecţie precisă un anume punct al ordinii noastre de zi, vă cer permisiunea de a da un mic răspuns distinsului nostru coleg Turlea, care prin cuvântul domniei sale, după părerea mea, preocupat de ideea imaginii parlamentului, a adus un cuvânt de impietate şi de subminare a imaginii parlamentului în faţa opiniei publice.

Dacă un parlamentar, în 1996, este în măsură să vină la tribună şi să spună că nu interesează vinovăţia, ci interesează numai fapta, că aşa s-a spus, n-are importanţă viteza, important este că a murit un om şi să se facă o astfel de argumentare în numele ideii de parlamentar, aceasta înseamnă coborârea Parlamentului la un nivel de joasă speţă în considerarea socială şi morală. *(Aplauze)* Este inadmisibil!

Îmi fac datoria, în calitate de jurist, să spun că în Evul Mediu exista, aşa, concepţia judecăţii obiective. Se judeca şi se condamna un copac pentru că dacă s-a răsturnat a produs o pagubă cuiva, copacul. Se condamnau animale: şoareci şi alte rozătoare, pentru că produceau pagube nu ştiu cui. Sunt posibile anumite reminescenţe şi acum: justiţie obiectivă, fără noţiunea de vinovăţie. Acest lucru vrea cumva să se readucă în discuţie în Parlamentul României, în 1996, atunci când nediscutându-se despre viteza de circulaţie, care este un element fundamental în constituirea elementului de vinovăţie sau nu într-un accident de circulaţie, ca în speţă, să-l dăm la o parte şi să discutăm numai despre faptul că a murit un om?

Am vrut să reabilitez, prin urmare, această imagine falsă adusă Parlamentului României pentru că, prin cuvintele pe care le voi spune, cu obiect direct la speţă, vreau să arăt că Parlamentul României este în măsură să discute şi să dezbată o problemă la înalt nivel ştiinţific şi juridic.

Stimaţi colegi, dumneavoastră, în acest vot şi în acest stadiu, nu sunteţi străini şi nu puteţi fi străini de a vă pronunţa asupra ideii de oportunitate a judecăţii acestei cauze, iar oportunitatea este subsumată ideii de impact al vinovăţiei juridice.

Pentru a fi foarte concret şi a nu vă răpi timpul, voi face o afirmaţie cu adresă la domnul ministru al justiţiei. Voi spune că probele - fiindcă aceasta este problema esenţială pe care o discutăm - probele într-un proces au şi diverse stadii de administrare şi diverse stadii de apreciere şi că judecarea autenticităţii şi puterii de convingere a unei probe se face în funcţie de elementele absolut concrete ale speţei şi vă voi arăta ce probă concretă şi ce evoluţie a ei, singura, după părerea mea, determinantă în dezlegarea acestei pricini, există aici.

Aici există o schiţă a accidentului, făcută la faţa locului, făcută de către un ofiţer sau subofiţer al poliţiei, descris de procedura penală ca organ de cercetare.

Trebuie să vă spun că aceşti oameni, în timpul instruirii lor profesionale, sunt abilitaţi, sunt instruiţi, sunt educaţi, sunt şcoliţi, dacă vreţi, inclusiv asupra modului în care se trasează aceste schiţe. Nu se duc ca orice om neavizat să pună mâna pe hârtie să facă o schiţă.

Ei bine, subofiţerul nostru a făcut o schiţă la faţa locului în care nu există nici un fel de indicaţie din care să rezulte că locul unde s-a produs accidentul ar fi în preajma unei staţii de oprire-maşini.

S-a zis, dacă ţin bine minte şi dacă am reţinut bine din dosarul citit, că pentru ofiţer ar fi fost o chestiune lipsită de importanţă.

Nu este adevărat, stimaţi colegi!

Pentru ofiţer era şi trebuia să fie de cea mai mare importanţă împrejurarea dacă în acel loc era sau nu era o staţie de oprire, fiindcă, până la urmă, aceasta este cheia problemei: era sau nu era staţie?

Şi atunci, dacă ofiţerul nu a menţionat această staţie de oprire în schiţă, se pune o întrebare: oare nu a făcut-o la influenţele cuiva? Oare a fost cinstit sau nu a fost cinstit?

Domnul Sturza nu avea calitatea de deputat atunci şi era cu picioarele rupte şi cu coloana ruptă, dacă nu mă înşel, în urma accidentului, aproape în stare de inconştienţă dus la spital. Ofiţerul a lucrat, prin uramare, sub imperiul libertăţii şi conştiinţei sale de a adresa un act de cercetare penală.

Problema aceasta este cea mai importantă în tot acest dosar, fiindcă schiţa ofiţerului sau subofiţerului a şi stat la baza infirmării dosarului de cercetare penală.

Dar, după trei ani de zile, am înţeles, sau după un an şi jumătate, probele se răstălmăcesc şi se refac.

Şi aici, stimate domnule ministru, este o problemă într-adevăr de deontologie profesională a noastră, să vedem în ce condiţii şi sub ce auspicii se pot reface probele. Fiindcă, dacă, de exemplu, ofiţerul sau subofiţerul de poliţie, în 1991 a făcut un act sub semnătură proprie şi l-a dat organului de cercetare penală care a dat o rezoluţie pe baza lui, iar ofiţerul, după trei sau patru ani revine, înseamnă că există un moment de nesinceritate, ori primul, ori al doilea. Şi nu poate fi lăsat fără consecinţe. Trebuie luate măsuri împotriva unor astfel de organe de instrumentare a probelor în dosarele penale, că nici martorii, nici experţii şi nici organele de cercetare nu pot fi lăsate la voia întâmplării pentru soarta actului de justiţie.

Şi atunci, prima problemă este aceasta: când a fost ofiţerul sincer şi cinstit? Atunci când fără nici un fel de intervenţii din afară, fără nici un fel de conotaţie politico-juridică, dacă vreţi, a făcut o schiţă în care nu a menţionat existenţa staţiei de oprire sau după 4 ani, când, chemat din nou de către trupă, presă şi aşa mai departe, reface

schiţa sau declaraţia sa şi spu
staţie".
Eu aici vorbesc nu în calita
care vrea să vă convingă nea
dumneavoastră asupra modulu
se judece, ci vorbesc asupra c
dinii acestui act procedural în
Pe urmă, mai există încă
mă care pune în cauză tot r
bilitatea organelor de cercetar
te domnule ministru, şi da
reprezentant al Parchetului G
ar fi fost bine să fi fost prezen
că, dacă s-a dat o soluţie de ne
a urmăririi penale, dumneavoa
maţi colegi, trebuie să ştiţ
cedura penală prevede modu
soluţiile sunt urmărite şi su
de organele de control ierarhi
ierarhică, adică pe linia Par
General, până la Parchetul G
Bucureşti. Aceste organe au
să supervizeze şi să verifice le
şi temeinicia unei soluţii-în
neurmărit de neîncepere a urm
De ce a trebuit să treacă 3
de zile pentru ca orgnele de
penală cu atribuţii de contro
parchet general să constate ş
problema că această soluţie e
respunzătoare? Aceasta ar f
vorbind mai pe şleau, ori inc
organelor de supraveghere, or
ţa lor. Pentru că nu se poate c
nivelul unei justiţii care acţi
mod curent şi cinstit, că
eronată, poate fi vădit eronat
dată într-un proces ca acesta
soldat cu moartea unei tine
perpetueze 2, 3 ani de zile.
organe de control judiciar sun
care lasă trei sau patru an
nelămurită o problemă asup
ar exista îndoială.
Dar se pare că nu este vorb
spre neîndeplinirea sarcinil
viciu sau despre indolenţă sa
pere, ci este vorba, într-adev
o intervenţie colaterală, o pres

V ăzând dezba
parlamentul f
tri moldoven
narea rusofonilor coloni
şi, crezându-se deja stăp
mântul nostru strămoş
parte, şi neputinţa bieţi
rămaşi în minoritate în P
ţării lor, de a-şi apăra lim
şească căreia nimeni, nici
din lume nu-i poate cont
nea latină şi că este chiar
mână, pe de altă parte, m
tit cum am ajuns la aceas
evidenţei şi la aceste pre
seamăn şi ruşine a acelo
Am asistat la durerosul pl
pământul nostru voievoda
bia" - al cărui rezultat de
aşteptat. Aşa cum au dec

Meap

rile, după revoluţie, noul p
al României în loc să pr
mentul politic denunţând
Ribbentropilor, s-a grăbit
chine din nou „marei noa
tene", declarând că nu av
pretenţie teritorială, asta,
fraţii noştri, vitregiţi ani d
jug străin, aşteptau cu s
gură ziua „mântuirii" lup
de frumos, uniţi pentru a
prin „limba noastră cea
apartenenţa cu trup, suflet
la naţiunea română; s-a re
înlocuirea alfabetului chi
cel latin, câştigându-ne a
Ce-am făcut noi? I-am lăsa
sire, ne-am lepădat de ei,
dut în loc să-i strângem la
pe nişte copii urgisiţi.
Astfel Basarabia lui Ş
Mare şi dulcea noastră Buc
de s-au profanat până şi m
marilor noştri înaintaşi,
abandonate iar şi iar... da

Dl Mircea Mihai Munteanu, deputat PNŢCD (Prahova):

„Din nou despre Cazinoul din Sinaia"

Cu câtva timp în urmă (27.11.1995), dl deputat M.M. Munteanu a adresat o interpelare Guvernului prin care solicita ca fostul Cazinou „Palas" din Sinaia, preluat prin abuziva HC nr. 639/1995 de către RA „Administraţia Patrimoniului Protocolului de Stat", să fie restituit Consiliului local Sinaia, întrucât construcţia a aparţinut domeniului public al oraşului.

Răspunzând interpelării, Secretariatul General al Guvernului, în scrisoarea nr. 15B/1557/1995, a menţionat că „revolta populaţiei oraşului Sinaia şi a autorităţilor publice ce o reprezintă nu este susţinută de nici o probă" (!?). Drept urmare, dl deputat Munteanu, printr-o nouă interpelare, a anexat şi câteva pagini prin care locuitorii oraşului cer imperativ, sub proprie semnătură, „revenirea Cazinoului în proprietatea Consiliului local". În plus, prin adresa nr. 6251/1995, Consiliul local Sinaia s-a adresat Curţii de Apel Ploieşti în vederea justei soluţionări a cauzei.

IOAN ALEXANDRU membru de onoare al PNŢCD

Senatorul Ioan ALEXANDRU a fost ales, de către Biroul de Conducere, Coordonare şi Control, membru de onoare al PNŢCD, fiind astfel şi membru de drept al Comitetului de Conducere şi al Senatului PNŢCD.

A trecut peste un an şi jumătate de când domnul Ioan Alexandru a căzut bolnav (Arad, luni 13 iunie 1994). De la 1 iunie 1995 s-a mutat din Clinica de

Cine citeşte această lecţie din 12 decembrie 1979, ţinută cu zece ani şi zece zile înainte de Victoria Revoluţiei Creştine Anti-Comuniste, poate înţelege ce har al curajului avea Alexandru când le vorbea studenţilor, în principala Universitate a Ţării, construindu-şi solitar o insulă aparent fragilă, creştină însă, inexpugnabilă deci, de pe care striga, spre continentele de ateism, cuvântul lui Dumnezeu.

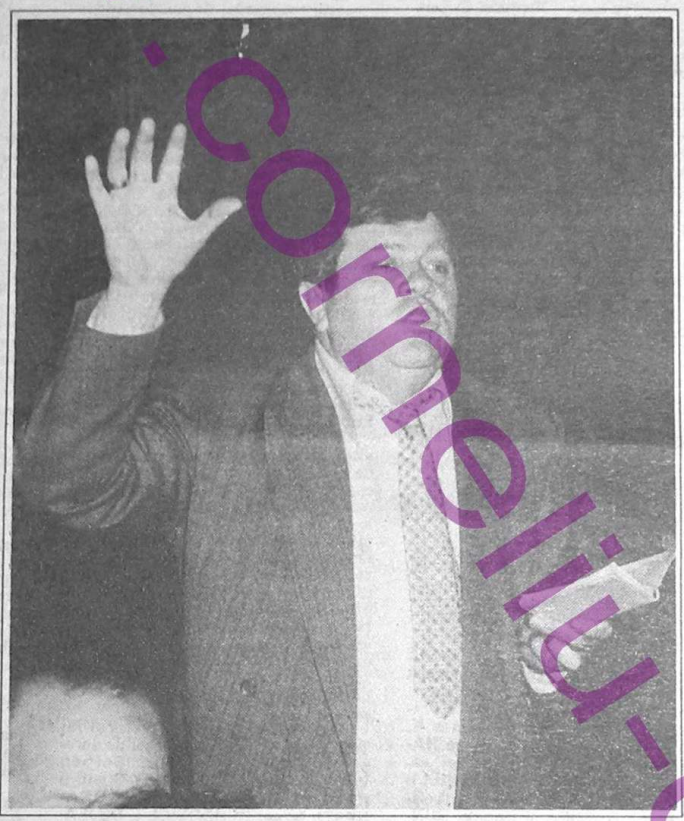

reabilitare de la Karlsbad - Langensteinbach în locuinţa familiei din Bonn, ajutat de soţia sa, Ulvine.

„Mulţi ne datorăm intrarea reală în Biserica lui Ioan Alexandru şi acelor ceasuri de taină petrecute împreună la Universitate..." scria Costion Nicolescu, prezentând una din lecţiile memorabile pe care poetul creştin le ţinea la cursul său de ebraică (Cotidianul, 23.XII. 1994).

Adevărul este că Ioan Alexandru a fost timp de un sfert de secol liderul mişcării de rezistenţă împotriva dominaţiei atee în România.

Prezentând tabloul *Naşterea lui Hristos* al lui Mathias Grünewald, Alexandru vorbeşte despre: „slava lui Dumnezeu", „Pruncuţul, mic de tot, este ca o pâine, este o ofrandă... Pâine şi vin: se pregăteşte Euharistia! Iar ce se vede pe uşă este crucea încă de la naştere". „Pământul mai mare bucurie nu poate să cunoască decât aceasta... Omul şi-a priceput destinaţia sa şi mângâierea sa şi bucuria sa Pruncu s-a născut. Pruncuţul acesta. Avem zeci de mii de colinzi care spun această bucurie. Poporul ăsta al nostru, cred că de două mii de ani nu s-a oprit din colindat. Şi nu-l poate opri nimeni până în vecii vecilor, pentru că nu are cum... Poporul n-a putut să rabde, oricât ar fi fost el de sărac, să nu-l slăvească pe Hristos".

Apoi: „Ah, ce umanitate s-a aşezat! Şi ce relaţii de dragoste, de gingăşie între oameni, de bunătate. Astea sunt noutăţile extraordinare pe care ni le aduce pruncul Iisus. Nu vrăjmăşie, nu ură... Cât a aşteptat umanitatea aşa ceva! Să nu stea Dumnezeu departe. Noi nu putem să ajungem la Dumnezeu decât prin Pruncuţ..."

Apoi, iarăşi: „Să nu vă fie teamă de nimic. Nici de bombele atomice să nu vă temeţi, că nu-s pe mâna oamenilor... moartea nu mai are putere...".

Cunoscând lucrarea creştină a lui Alexandru din anii de dinainte de 1989 - în Universitate, la Uniunea Scriitorilor, pe la sate, pe la hramurile mănăstirilor, în casele de cultură, în institute de cercetări, în uzine, în şcoli şi ministere, în casele prietenilor şi lângă lumina candelei mereu treze din casa dumnisale - ne este mai uşor să-l înţelegem pe omul politic ce participa, cu crucea în mână, pe 21 decembrie la Universitate, pe 22 la Televiziune, continuu apoi, în Piaţa Universităţii, în Camera Deputaţilor şi în Senat şi în închisorile din România, în forurile internaţionale, în întâlnirile cu preşedinţii Americii şi Germaniei.

Ioan Alexandru şi generaţiile de studenţi care l-au ascultat, generaţiile de români care s-au nutrit cu versurile sale singular manifest creştine într-o literatură ateizată - aceştia au dat Revoluţiei din Decembrie dimensiunea ei primordială-creştină, deci paşnică, răbdătoare, reconciliantă, peste orice oprelişti, biruitoare.

Liviu PETRINA

Comunicat

În perioada 29.01.1996 -03.02. 1996, deputatul PETRU DUGULESCU a luat parte la Washington D.C., împreună cu delegaţia parlamentară română la „Micul dejun prezidenţial cu rugăciune naţională a S.U.A.", fiind invitat la acest eveniment pentru a 7-a oară consecutiv, unde a avut numeroase întâlniri cu membri ai Congresului S.U.A. şi importanţi oameni de afaceri americani.

În zilele de 4 şi 5 februarie 1996, deputatul PNŢCD a fost invitat special la INDIANAPOLIS (INDIANA) unde s-a adresat în faţa plenului Camerei Reprezentanţilor (forul lagislativ al Statului Indiana), fiind ovaţionat îndelung.

Cu această ocazie i s-a înmânat deputatului român o Diplomă de onoare (ca urmare a rezoluţiei) ca semn al preţuirii participării domniei sale la Revoluţia de la Timişoara din decembrie 1989 şi a străduinţelor de implementare a valorilor creştine în politica românească.

Considerăm că aceste contacte contribuie la întărirea relaţiilor româno-americane.

Grupul parlamentar PNŢCD + PER

Remus OPRIŞ, deputat PNŢCD:

Interpelare adresată domnului prim ministru

Am luat cunoştinţă prin publicarea în Monitorul Oficial nr. 290 din 14 dec. 1995 de hotărârea Guvernului României nr. 972, privind aprobarea Planului Naţional de acţiune în favoarea copilului.

Deşi vast şi conceput cu generozitate în cuprinsul celor nouă capitole, Planul riscă să rămână un document fără o finalitate concretă, atâta vreme cât pentru direcţiile menţionate nu sunt nominalizaţi coordonatori.

Iată de ce vă rog, domnule Prim Ministru să prezentaţi:

1) Cine vor fi responsabilii celor nouă capitole ale Planului Naţional.

2) Care sunt alocaţiile bugetare de care dispune Comitetul Naţional pentru Protecţia Copilului pentru a putea concretiza Planul de acţiune în favoarea copilului.

Apreciez totodată că:

- articolul 5 al Hotărârii guvernamentale este inadecvat căci face referire tocmai la sfera de activităţi a unor organizaţii neguvernamentale.

Ca urmare, hotărârea dumneavoastră, domnule Prim Ministru, nu poate fi o obligaţie pentru aceste organizaţii înfiinţate şi protejate de Legea nr. 21/1994.

Pepa...

...care n-au fost la înălţimea momentului astral (istoric). Nu avem ...a grăbă uităm acest lucru dând vina ...narei noştri pe care i-am abandonat că nu ...bună ştiinţă. Aceasta am ales ...lă, asta ...e soarta pe care o meritâm. ...ţi ani ... cuvine deci cu umilinţă să ce...tau cu ...ertare fraţilor noştri de peste ...irii" ... şi a măreţelor, sfintelor umbre: ...pentru ... Stere, Russo, B. P. Hasdeu, ...tră ce... ...or, Săveanu, Averescu, Pan ...up, sub ...a, Gafencu, Hurmuzache, ...ă; s-a ...lor şi atâţia, mulţi, care au ...ce noi am risipit - precum şi a ...lui ch... ...lor Basarabeni şi Bucovineni ...du-ne ...rtaţi fără morminte până ...am la... ...o de Urali. ...t de e... ...este dureri îmi aduc în minte ...ngem ...ato Cel Bătrân care se adresa ...ţi. ...ului Român: „Ceterum censeo ...ia lui ...aginem esse delendam!" - De...tră B... ...nterea socot cum Carthagina ...nă şi ...anismul) trebuie distrus.

Dr. Teodor VINTILESCU
Deputat de Timiş

...şi spu...em publică, asupra acelor organe, ...u a relua o astfel de cercetare. Or, ...n cali... fie iertată afirmaţia, toate aceste ...gă ne... ...te se aşază într-un cadru de ne...modu...alitate, de nefiresc şi ele spun în...supra ...evăr ceva în legătură cu soarta ...ural ...ui dosar. Aceleaşi probleme se pun ...ă în... ...tru martori, şi pentru instituţii. ...ă tot ...nul Cornel Sturza Popovici a spus ...ercetă...cru şi nu trebuie să implicăm în ...şi d...rile judiciare instituţiile statului ...ului ...u, indiferent că este vorba de ...prezen...uţii centrale sau de ordine publică ...e de ...e instituţii private. ...neavă...tă, în cazul acesta, cum este posi...ă ştiţi, ...o instituţie, ca o întreprindere ca...mod...spunde de drumuri şi poduri, dacă ...şi s... ...înşel, să dea două adrese care se ...rar...ap în cap, sub ştampilă şi semnă...a Pa...a organelor de conducere. Ce fel de ...tul ...zitate a activităţii cadrelor noastre ...e a...cietatea românească este aceasta? ...fice ...i se mai permite aşa ceva! Înseamnă-...ă această instituţie a minţit, pur şi ...a ur...lu, fie prima dată, fie a doua oară. ...că ...e poate! ...de-i, în sfârşit, doresc să învederez ...ntr...aţilor colegi că impactul probatoriu ...te ...rcetării penale, al probelor culese, ...ţie ...aşte în timp o evoluţie în interpre...ar...a lor, care nu trebuie în nici un caz ...ă ...ape din vedere. ...e, ...primele impresii, primul contact cu ...te...sitatea de a deconspira, de a spu...aţile a afla adevărul, sunt cu atât mai ...că ...rnice cu cât sunt mai apropiate de ...nă...imentul la care se referă. Or, dacă ...e...acest dosar a făcut obiect de cerce...ri...ntr-o lună, două sau trei de la ...le...ucerea accidentului şi s-a soldat cu ...su...ezultat, interpretarea acestui re...sat, prin comparaţie cu rezultatul ...ului, dar obţinut după patru ani de ... trebuie să fie obiect de gândire şi ...judecată, pentru cei ce se apleacă şi ...m asupra cazului şi obiect de gân...şi de judecată şi asupra dumnea...stră. Vă mulţumesc. *(Aplauze)*

www.corneliu-coposu.ro

Adevărul despre străinii angajaţi

Toate guvernele comuniste impuse de URSS în jumătatea de Europă au refuzat la comandă planul Marchall.

În înscenarea din România, comuniştii au trecut pe faţă la insultarea anglo-americanilor, la calificarea drept spioni a funcţionarilor acestei ţări şi implicarea lor, fără însă a-i condamna, în procesele politice ale rezistenţei româneşti: Sumanele negre şi PNŢ. Astfel, de acum înainte se va trece la punerea în practică a punctului 7 din hotărârea comunistă din 7 martie 1945: Expulzarea cetăţenilor străini.

Lumea europeană se împărţea în două.

O altă reacţie sovietică la planul Marshall a fost înfiinţarea, în octombrie 1947, a Cominformului, adică reactivarea Cominternului desfiinţat în 1943 şi care dintru început s-a dezlănţuit în Franţa cu acţiuni protestatare. Acest motiv a stat la baza grevelor ce au durat în Franţa până în decembrie. În această perioadă poliţia franceză a lagărul de repatriere sovietic de la Beauregard un depozit de arme, pe 14 noiembrie. După 10 zile de cercetări, pe 25 noiembrie, 19 sovietici acuzaţi de a ajuta greviştii francezi, au fost expulzaţi.

Pe 8 decembrie 1947, Uniunea Sovietică a contraatacat şi a expulzat misiunea franceză de repatrieri din Rusia, făcând să rămână nerezolvată situaţia multor alsacieni şi loreni ce fuseseră încadraţi cu forţa în armata germană. Şi nu numai atât. Războinica ruseasă s-a manifestat şi pe 4 decembrie 1947 când V. Molotov i-a atacat pe occidentali ca fiind de rea-credinţă şi nu numai că a refuzat deslipirea Saarului de Germania, dar a făcut să eşueze şi negocierile asupra bunurilor germane din Austria.

Acum devenise clară diviziunea Europei în două blocuri.

Şi această încordare s-a simţit imediat şi în România. Pe 30 decembrie 1947 a fost forţat Regele Mihai să abdice şi să părăsească ţara punându-se în aplicare punctul 1 din planul de comunizare ce se impusese de ruşi, pe 7 martie 1945.

La începutul lui 1948 se trece la înscenarea procesului Mişcării Naţionale de rezistenţă de sub conducerea inginerilor POP-BUJOI, şi odată cu aceasta implicarea unor funcţionari ai ambasadelor Angliei şi Statelor Unite în urzeala făcută de Nicolschi şi Bodnarenco. Astfel rămâne deschisă aplicarea punctului 6 din sus-numitul pact: Lichidarea treptată a întreprinderilor care fac afaceri cu anglo-americanii.

Au urmat trei momente cruciale ale acestui proces al mişcării de rezistenţă: 1. Implicarea anglo-americanilor în proces pentru a-i face să părăsească ţara; 2. Valul masiv de arestări din 15 mai 1948 şi 3. Naţionalizarea din 11 iunie, acelaşi an.

Comuniştii au socotit că a venit timpul să pună în aplicare punctul 3 din planul de la 7 martie 1945: Înlocuirea poliţiei printr-o miliţie cetăţenească şi o forţă de siguranţă după model NKVD. Şi astfel pe 15 august 1948, Bodnarenko Pantelei, botezat în Gheorghe Pintilie, a fost numit şeful „Direcţiei Generale a Securităţii Poporului" cu misiunea de a apăra „cuceririle democratice şi asigurarea securităţii Republicii populare române împotriva comploturilor duşmanilor interni şi externi".

Acum aveau pe ce bază să inventeze duşmanii.

Sora cea mare ne-a împrumutat 3 NKVD-işti de formaţie, ca oameni de nădejde: Alexandru Mihailovici Sakarovschi, Butică Francisc şi Tiganov Pavel. Şi pentru ca să fie garnitura perfectă ne-a mai asvârlit alţi doi românizaţi pe care să-i ţinem ca moştenire, ca să aibă tot omul ce să blestteme: Alexandru Nicolschi şi Gheorghe Mazuru.

Am pomenit aceste nume odioase pentru că ei au înşurubat înscenările în care au fost terfeliţi toţi imperialiştii ce veniseră în ţara noastră, întâi ca aliaţi ai ruşilor, fraţi de arme, deveniţi subit cei mai fioroşi duşmani ai Moscovei şi ai cuceritilor ei din ţările subjugate. La acea dată, personalul de opresiune se cifra la 4.000 de securişti, iar numărul informatorilor număra 42.187.

Prima măsură de forţă a fost desfiinţarea Bisericii greco-catolice pe data de 1 decembrie 1948, în timp ce calea codrilor fusese luată la acea dată de sute de partizani.

Când în septembrie 1949 s-a creat o nouă forţă politică în centrul Europei prin înfiinţarea Republicii Federale Germane sub conducerea lui Conrad Adenauer, Uniunea Sovietică şi-a pus bazele unui nou satelit inventând Republica Populară Germană căreia i-a oferit pe Otto Grotewohl, un zdravăn NKVD-ist.

După ratificarea de către Franţa a acordurilor cu Laos şi Vietnam, în Asia de sud-est pe 29 ianuarie 1949 şi după intrarea Saarului şi Republicii Federale Germane în Consiliul Europei, URSS-ul a ordonat declanşarea proceselor în România împotriva statelor occidentale.

Şi începutul a fost cu înscenarea procesului împotriva „Oficiilor de Informaţii american şi englez" a cărui sentinţă s-a pronunţat pe 28 aprilie 1950, orele 18 de către completul de judecată format din: preşedinte, Petrescu Alexandru ajuns general după condamnarea lui Maniu, membrii: col. Toescu Louis, col. Stavrică Gheorghe, lt. col. Zănescu Ion, lt. col. Popescu Pogrin, procuror: Georgescu Alexandru ajuns general după procesul Maniu.

În acest proces şi în celelalte înscenări ce vor urma au fost implicaţi ca nume peste 100 de cetăţeni americani şi englezi veniţi în misiuni oficiale, ca reprezentanţi în Comisia Aliată de Control sau cu împuterniciri diplomatice, iar alţii fuseseră paraşutaţi şi îşi periclitaseră viaţa pentru a contribui la grăbirea eliberării României.

Iată numele cetăţenilor americani: **Cortland SCHUYLER** (şeful misiunii militare americane, general, reprezentantul USA în Comisia Aliată de Control); **Tomas R. HALL** (maior, adjunct); **Burton BERRY** (ministrul Statelor Unite la Bucureşti); **Roy MELBOURNE, Charles E. HULIK** şi **LEVERICH** (consilieri de legaţie); **LOWELL** (colonel); **WILCOK** (colonel); **Edward Ch. MASTERSON** (colonel, şeful serviciului economic); **Johnson HIGS** (deputat); **HOSTLER** (colonel); **James K. HAMILTON** (locotenent); **Tomas HAMILTON; Wiliam DEAKIN** (colonel, secretarul lui **Winston CHURCHILL**); **GLOD** (maior); **SCHNEIDER** (subofiţer); **Frank R. SHEA** şi **Donald DUNHAN** (şefii Oficiului de informaţii american); **Georges Mac DONALL** (şef birou oficiu de presă); **WILKINSON** (colonel); **Williams MURAT; GANTZNHEIM; Garvey KOHLER; FERGUSSON; RURA; RAMSDEN; Bill YOUNG; WATSON; Saint BROWER** (corespondent de presă la New York Times); **Serafim BUTA** (ziarist); **Reuben H. MARKHAM** (ziarist-corespondent de presă)...

Şi acum nume de cetăţeni englezi ce s-au vehiculat în procese: **Adrian HOLMAN** (ministrul Angliei la Bucureşti); **Le ROUGETELLE** (şeful misiunii politice engleze); **GREER** (general, şef de stat major al misiunii engleze); **Philips MORGEN** (secretarul partidului laburist englez); **Sam WATSON** (preşedintele sindicatului minier din Anglia); **Gardyne CHASTELAINE** (colonel paraşutat în misiune specială în România, în perioada războiului); **Yvor PORTER** (căpitan, ataşat, secretarul misiunii, paraşutat în timpul războiului în România); **BOULEN** (a lucrat cu Porter); **Roderik SARELL** (prim secretar al legaţiei); **Roger A. King** (secretar III de legaţie); **Munre FAURE** (diplomat englez); **RAMSDEN** (ataşat militar); **Charles ROBINSON** (ataşat comercial); **Francisc John BENNETT** (şeful oficiului de presă britanic); **HIBERT** şi **MARCHANT** (au lucrat în serviciul de presă); **KEY** (căpitan, ataşat de presă); **DUNHAM** (locotenent); **CHIPPERFIELD, ROBERT, GIBSON, WATSON** (ofiţeri englezi); D-şoara **SPRIENGFIELD** (funcţionară); **John REED; RATZ; CLEAVER, BOODMAN; KENDAL; WATS; Stefan GARDONY** (corespondent la „Daily Herald", arestat în aprilie 1950); **Leonard KIRSCHEN** (corespondent la Associadet Press, a fost condamnat în 1950 la 25 ani muncă silnică); **BOWDEN** şi **WILSON** (directori la rafinăria Unire); **FITZGERALD** (director la Astra Română) şi mulţi alţii.

Numele acestor diplomaţi şi reprezentanţi în Comisia Aliată de Control sau veniţi ca delegaţi în diferite probleme de colaborare româno-engleze au figurat în multe însenări de procese printre care:

Procesul sumanelor negre (1946); Procesul rezistenţei naţionale condus de Pop-Bujoi (1948); Procesul conducerii PNŢ (1947); Procesul Vaticanului (1951); Procesul Grupului pus în slujba imperialismului condus de generalul Mihail Romanescu (1951); Procesul împotriva Oficiilor de Informaţii american-englez (1950); Procesul dr. Cornel Petrasievici (1950); şi multe alte procese.

În aceste procese s-au pronunţat pedepse cu moartea: **Mihai ELIADE, Marcel EMILIAN, Mihai BOSOANCA, Gheorghe ŞERBU, Dan TETORIAN, Mihai ROMÂNESCU, Alexandru LICIU, Gh. POLIZU-Micşuneşti** şi alţii la pedepse foarte grele de muncă silnică: **Radu MATAK** (20 ani); **Anton DUMITRESCU** (16 ani); **Ion VASILESCU-Valjan** (15 ani); **Titus ONIŞOR** (12 ani); **Constantin MUGUR** (pe viaţă); **Anny SAMUELLI** (20 ani); **Nora SAMUELLI** (15 ani); **Eleonora BUNEA-WIED** (fiica regelui Albaniei, 15 ani); **Liviu POPESCU** (20 ani).

Printre mulţi alţii condamnaţi în alte procese înscenate şi legate de cele de mai sus s-au numărat sute de persoane nevinovate sau dacă doriţi vinovate pentru că au frecventat bibliotecile străine de la Bucureşti, că au strâns mâna unui străin, au comentat un articol ori s-au plâns de lipsurile cauzate de jaful aliatului sovietic. Printre aceştia care visau la libertatea şi bunăstarea României şi s-au văzut răpiţi din sânul familiilor, torturaţi şi aruncaţi în lagărele şi închisorile de exterminare, de unde nu s-au mai întors la cei dragi, se numără (din lipsa posibilităţii verificării arhivelor s-au reţinut):

Sasa WOLHMANN (secretarul lui Titel Petrescu), **BODMAN** (şef de aeroport); **Richard HILARD, Serban VOINEA, Mihai FĂRCĂŞANU, Dumitru IORDAN, Nicolae RIZESCU-BRĂNEŞTI, Israel BERCOVICI, I. SEJEANU, Gheorghe TOMAZIU, Vintilă PETALA, State IONESCU, Vladimir CORBARU, Victor RAŢIU, Matei Ghica CANTACUZINO, Ion VORVOREANU, Iosif MUSTETIU, Eftimie GHERMAN, Constantin ZAHERNIC, Modest GRIGORCU, Iosif SRAIER, Fernanda ŞTEFANESCU, E. VIŞNER, Sama BROIDA, Fulvia GRIGORŢA, Cornel RUDESCU, Cornel PETRASIEVICI, Anghel CONSTANTIN, John COLMAN, Petre Gr. RASCANU, Constantin-Dinu RĂSCANU, Germina LICIU, Cleante GHEORGHIU, Nicolae MAVROCORDAT, Dan BRĂTIANU, Dinu COSTACHE** şi alţii.

În aceste procese înscenate au condamnat următorii magistraţi: Vlasa Vasile (colonel), Finichi Paul (maior), Cosma Vasile (lt. col.), Făgăraş Alex. (lt. col.), Achim Nicolae (maior) şi procurorii Ardeleanu Aurel, Teodorescu Ovidiu (căpitan).

Represiunea comunistă împotriva Franţei

Din totdeauna Franţa a avut un rol determinant în procesul de stabilizare al României în viaţa politică a Europei, rol pe care niciodată conducătorii destinelor ţării de la gurile Dunării nu l-au uitat niciodată şi s-au simţit solidari în suferinţa comună ce se abătuse peste bătrânul continent.

Reamintesc numai cuvintele de profundă dragoste adresate de frunţasul politic naţional tărănist, Ghiţă POPP, la adresa poporului francez angajat în crâncenă luptă pentru izgonirea cotropitorului. Atunci, pe 14 iulie 1944, Ghiţă POPP scria: „Naţiunea română prezintă naţiunii franceze, azi înfrântă şi însângerată, omagiul său de admiraţie sincera şi nealterată. Ea îi urează din adâncul fiinţei sale zile mai bune şi îi exprimă recunoştinţă pentru binefacerile fără număr ce a primit în cursul timpului de la sora el mai mare. Între ele darul cel mai scump şi cel mai de preţ a fost darul ideii de libertate..."

Deşi distanţa dintre Paris şi Micul Paris era de 2.000 km, destinul istoric hărăzise ca cele două ţări să întreprindă acţiuni identice pentru înlăturarea jugului hitlerist.

Pe 23 august 1944, Regele Mihai I decidea alungarea trupelor hitleriste, iar în aceeaşi zi generalul de Gaulle, în întâlnirea cu Eisenhower, hotărau acţiunea de eliberare a Parisului care se va înfăptui în 48 ore.

Concursul Franţei s-a făcut simţit şi în timpul „Grevei Regale," când în cadrul Conferinţei miniştrilor de externe (19-21 septembrie 1945) Georges BIDAULT (ministru de externe francez) a considerat că Franţa a avut totdeauna interese prioritare în problemele româneşti. Interesele din această ţară îi dau dreptul să participe la încheierea păcii cu România şi care n-ar fi posibilă fără ea.

Reluarea relaţiilor diplomatice dintre Franţa şi România după 1944 a însemnat reluarea în acelaşi timp şi a prieteniilor vechi dintre români şi francezi, precum şi înnodarea de noi prietenii între cele două popoare, mai ales că la Paris urma să se semneze tratatul de pace în 1947.

Strădaniile şi speranţele românilor de a se instaura o viaţă politică şi economică normală după atâta timp de dictatură, erau urmărite de presa franceză şi consemnate de ziarele de mare tiraj. În aceeaşi măsură, ziariştilor nu le scăpau abuzurile şi teroarea deslănţuită în România de către agenţii puşi în slujba Moscovei. Ziarul „Le Figaro" într-unul din numerele de după alegerile din 19 noiembrie 1946 publica articolul intitulat „Cum URSS-ul a înghiţit România" şi în care se sublinia: „Alegerile au avut loc. Ele au fost în mod grosolan falsificate şi rezultatele obligă pe reprezentanţi opoziţiei să părăsească guvernul".

Teroarea s-a accentuat în România mai ales după semnarea Tratatului de Pace, iar protestele statelor occidentale – respinse.

Pe 14 iulie 1947 Franţa sărbătorea ziua naţională, când simbolul teroarei, Bastilia, fusese dărâmată până în temelie. În aceeaşi zi, în România se zideau temeliile Bastiliilor româneşti şi reprezentanţii democraţiei, în frunte cu Iuliu MANIU erau întemniţaţi prin înscenarea de la Tămădău.

Ziarul „Le Monde" din 14 noiembrie 1947 sublinia opinia generalului Marchall asupra procesului lui Iuliu MANIU: „că este vorba de o nouă manevră a guvernului dominat de comuniştii pentru a elimina toată opoziţia... iar condamnarea domnului MANIU nu scade cu nimic prestigiul fostului prim-ministru, campionul idealului democratic în Europa de răsărit".

Pe 12 noiembrie 1947, Francois MAURIAC, membru al Academiei Franceze, a scris: „Iuliu MANIU este deja condamnat şi sentinţa nu miră opinia publică internaţională. Puţine proteste se vor ridica. La ce vor servi ele? Comedia s-a sfârşit bine. Comuniştii, în lumea întreagă, ştiu ca ei trebuie mai întâi să aibă curajul de a ne arăta adevărata lor faţă, care mai mult ca moartea, nu poate să ne privească în faţă; căci ea este însăşi moartea noastră, moartea noastră, a fiecăruia dintre noi, europeni, occidentali, care refuzăm să fim bolşevici şi suntem deci capabili de aceeaşi crimă ca PETCOV şi ca MANIU: crima de opoziţie la politica Moscovei".

Şi în aceeaşi zi de 12 noiembrie se putea citi în „Le Figaro":

„Iuliu MANIU a fost condamnat la

în salvarea României (II)

muncă silnică pe viaţă. Condamnarea contra lui a fost cea mai grea ce i se putea da, având în vedere că pedeapsa cu moartea fost desfiinţată în România. Acest verdict nu contribuie la apropierea democraţiilor occidentale de regimurile supuse influenţei Moscovei. Atrage atenţia totuşi acestor democraţi de soarta ce le este rezervată dacă permit ca să se instaleze la ele aceeaşi influenţă".

Dacă regimul represiv comunist nu putea interzice apariţia articolelor în presa străină, articole ce prezentau situaţia reală de la noi, el îşi luase măsuri încă din 1945 ca să treacă la „expulzarea tuturor cetăţenilor străini, cu excepţia cetăţenilor URSS şi a celor din ţările aflate în orbita lor de influenţă.

Soluţia nu trebuia mult căutată, era nevoie numai de semnalul Moscovei, care după fiecare încordare din viaţa internaţională orchestra acţiunile în ţările subjugate. Izbucnind războiul din Coreea pe 25 iunie 1950 când ruşii l-au provocat prin atacul asupra Coreei de Sud, semnalul începerii acţiunilor din lagărul socialist a fost dat.

A venit la rând Franţa, care trebuia „demascată" ca provocatoare, alături de anglo-americani, la declanşarea războiului. Logica nu mai exista. Ruşii schimbaseră teatrul de operaţiuni în Extremul Orient şi atacaseră prin surprindere Coreea, iar Franţa, în Europa, era vinovată. Dar ordinul se execută, nu se discută.

Polonia, care beneficiase şi ea de cultura şi sprijinul francez, mai ales în 1939, a fost prima care a ridicat piatra. Dar bineînţeles nu o făcea Polonia sau poporul polonez, ci acţiona regimul comunist impus de Moscova şi agenţii ei, care împânziseră toate structurile de stat. Astfel diplomaţii francezi de la Varşovia, HUMU şi De BROSSIN au fost învinuiţi că la ordinul consulului BORDET trecuseră la acţiuni împotriva statului popular polonez.

Astfel s-a „constituit" un grup de „sabotori şi spioni" francezi printre care au fost introduşi André ROBINEANU şi Gaston DROUET, şi înscenarea a fost pusă la punct, iar pedepsele la muncă silnică au căzut cu toptanul.

România nu a rămas mai prejos şi a făcut ţesătura cu care au pescuit peste vreo sută de români ce întreţinuseră legături cu prieteni francezi sau frecventaseră Biblioteca franceză informându-se asupra problemelor ce la noi nu ajungeau din cauza cenzurii mai aspre ca pe timp de război. „Afacerea" fiind mare s-au înscenat mai multe loturi şi s-au făcut schimburi de experienţă cu unii factori comuni în mai multe procese ce deja avuseseră loc pe lângă alte delegaţii occidentale ce funcţionau la Bucureşti.

Nume de cetăţeni francezi, diplomaţi, oameni de cultură, au figurat în procesul intentat titoiştilor, turcilor şi anglo-americanilor, dar numai 4 au apărut în boxă şi au primit pedepse la muncă silnică.

Procesul în grupul celor aflaţi în jurul Legaţiei Franţei de la Bucureşti a început miercuri 18 octombrie 1950. Printre numele care au fost citate în discuţiile acestei înscenări au fost: **dna BIDAULT, dşoara RACIA, Serge PARISOL** (colenel, ataşat militar francez), **GRAFEUILLE** (secretarul lui PARISOL), **DAMAIS, GUERIER, PERLL, LEON LAMY** (funcţionari de legaţie), **Pierre BOULEN** (consul la Timişoara), **Pierre MANON** (bogătaş francez), **Pierre GUIROT** (profesor la Institutul francez de la Bucureşti), **THIBAUDET** (profesor la Institutul francez de la Iaşi) şi alţii.

Lotul principal condamnat pe 23 octombrie 1950 a fost format din: **Dumitru MATEI** (preot romano-catolic) executat; **Romuald DRUSZCZ** (inginer condamnat la moarte); **Ion CUDALBU** (condamnat la moarte); **Gheorghe BRAŞOVEANU** (condamnat la muncă silnică pe viaţă); **Dumitru LAMBRU** (condamnat la muncă silnică pe viaţă); **Petre-Toma GHIŢULESCU** (directorul societăţii franceze al Minelor de aur din Transilvania şi Administrator delegat la Mica, la MSV); **Alexandru OLTEANU** (condamnat la 20 ani muncă silnică); **Louis FONTAINE** (cetăţean francez, funcţionar legaţie, la 20 ani M.S.); **Lucien BASSY** (cetăţean francez, căpitan de rezervă, secretarul Uniunii Francezilor din România, condamnat la 20 ani muncă silnică); **Elisabeta PERRAUDIN** (cetăţeană franceză, condamnată la 15 ani M.S.); **Pauline Gauchet CELESTINE** (cetăţeancă franceză, condamnată la 12 ani M.S.).

În alte loturi înscenate de securitate în legătură cu grupul de mai sus, au mai fost condamnaţi: **Aurel CHIRILĂ, Valeriu COMAN, Arlette COPOSU** (după mamă de origine franceză şi soţia preşedintelui PNŢCD **Corneliu COPOSU** care a executat 17 ani de muncă silnică), **Gligore DUMITRU, Catrina ENE, Robert FURNARACHE, Marian HREVENCIUC, Dumitru HARVATESCU, Ion GHEORGHIU, Mihai GHEORGHIU, Vasile ICHIMESCU, France MARCOVICI** (după mamă franţuzoaică, cumnata lui Corneliu COPOSU), **Alexandru POPESCU, Petre POPESCU, Ion ŞCHIOPU, Petre SOSINSCHI, Avram TEODOR, Nicolae VĂRLĂNESCU** şi alţii.

Ca peste tot, s-au făsit şi unelte ce şi-au vândut conştiinţa ocupantului, au înjosit demnitatea de magistrat şi au pronunţat condamnări la moarte în procese înscenate. Printre cei ce s-au înjosit, în sentinţa din 23 octombrie 1953 se numără: preşedinte Vlasu Vasile (lt.col.), membri: Răduţ Ştefan, Popescu Pogrion, Gheorghicescu Marin (toţi lt. colonei) şi Cârdei Gheorghe (căpitan), procuror, Ion Spulber (maior).

Dreptatea cu gândul la urmaşi trebuie să ne călăuzească în tot ce facem pentru recuperarea adevărului şi repunerea în cinstire a memoriei celor ce şi-au sacrificat viaţa, spre a feri copiii şi strănepoţii de suferinţa îndurată de noi. Adevărul trebuie să iasă la suprafaţă şi să-şi lase amprenta într-o lume tulburată de minciună şi incompetenţe manipulate. Mergându-se alături de aliatul sângeros s-a încurajat barbaria aruncându-se o jumătate de Europă în infernul comunist, în sclavie.

Valul uitării vinovate trebuie sfâşiat, iar nepăsarea tot atât de vinovată trebuie înlocuită cu încurajarea restabilirii adevărului şi instaurarea dreptăţii. O cere sângele nevinovat ce a curs decenii, o cere suferinţa de neimaginat a victimelor.

Cinstirea celor ce au combătut minciuna, falsul şi crima este o datorie de onoare a lumii civilizate. În istorie rămân acele popoare care ştiu să-şi apere demnitatea şi să-şi cinstească înaintaşii.

Cicerone IONIŢOIU

Spiru Haret şi lumea satelor (145 ani de la naştere)

Suntem aici, profesori de ieri şi de azi, elevi de ieri şi de azi ai liceului, pentru a ne apropia de paşii prin istorie ai patronului acestui aşazământ de cultură, SPIRU HARET, acum, la 145 de ani de la naşterea sa. Am funcţionat la acest liceu un singur an, 1945-1946, iar promoţia de absolvenţi care-mi poartă numele, formată din academicieni, universitari, intelectuali de elită, urmează să aibă, la 22 iunie a.c., întâlnirea de 50 de ani de la absolvire „Eheu, fugaces labuntur anni" (Horaţiu).

Şi atunci, ca şi astăzi, la 12 decembrie sau la 15 februarie, încercam să desluşim semnificaţia vieţii şi operei ilustrului matematician, ctitor al învăţământului modern românesc. Nu era un orator, un om dulceag, darnic în surâsuri, popular, ci un om al muncii intense, al demonstraţiilor reci, al convingerilor intrasigente, urmărite metodic, matematic. Cei 10 ani cât a fost ministru al învăţământului în trei rânduri, în perioada 1897-1910, au creat o şcoală, o epocă, epoca haretiană - şi, prin ecourile în timp, post-haretiană. Prin ce? Prin modestia vieţii private, pregătirea ştiinţifică de nivel european, organizarea muncii cu maximum de randament. Pe atunci erau cam 6.000 de învăţători de ţară. Le răspundea personal la întâmpinările scrise, îşi drămuia timpul pe minute, anunţa din vreme solicitanţii de audienţe: „veţi fi primit joi de la 7.10 - 7.15".

Prin anii '70, am publicat în „Gazeta învăţământului" două scrisori ale lui SPIRU HARET către învăţătorul muscelean Adamescu. Erau redactate chiar de ministru, care cunoştea în detaliu realităţile din cele mai îndepărtate aşezări.

SPIRU HARET a înţeles că învăţământul trebuie să constituie o prioritate naţională, că, fără un ţăran luminat, România nu poate aspira la o dezrobire economică, la un alt loc în concertul popoarelor. De aici atenţia deosebită pe care o acorda şcolilor sătesti, învăţătorilor şi preoţilor. Volumul de 400 pagini „Raport către rege", apărut în 1904, însumează îndrumări esenţiale de ordin educativ, dar şi exemple de soluţionări faptice, mărunte, în favoarea a ceea ce el numea „şcoala pentru popor", pentru cei mulţi şi obidiţi. Vibrează în aceste pagini sufletul unui savant, al unui om politic, care înţelegea să transforme şcoala într-un focar de iradiere, cerându-le învăţătorilor să creeze bănci populare, obşti, cooperative, să nu se rezume la activitatea de la catedră, instituindu-se în adevăraţi apostoli ai satelor. Într-o cuvântare din Senat, SPIRU HARET spunea: „Am vrut să fac din învăţători o forţă naţională pe care s-o îndrept contra mizeriei şi întunericului de la sate". Lui i se datorează revista pentru popor „Albina", biblioteca „Steaua" şi înfiinţarea Casei Şcoalelor, o instituţie editorială la care au fost invitaţi să colaboreze în calitate de referenţi Coşbuc, Vlahuţă, Sadoveanu etc.

A fost apărător dârz al învăţătorilor şi preoţilor acuzaţi că i-ar fi instigat pe ţărani la răscoala din 1907. Răspunsul său, într-o şedinţă a Camerei Deputaţilor din 1911, adresat primului ministru conservator Petre Carp, este antologic:

„Veţi şti, domnul meu, că acuzaţiile de instigaţie, chiar repetate de dumneavoastră, nici nu mă tulbură, nici nu mă înspăimântă. Vă declar că am instigat şi înainte de 1907 şi după 1907, că instig şi astăzi cât pot şi voi instiga cât voi mai avea zile. Am instigat şi voi instiga pentru scoaterea ţăranilor din întuneric, neştiinţă şi sărăcie. Instig pentru ca masa celor dezmoşteniţi de soartă, de vitregia timpurilor şi de o oligarhie fără suflet să se ridice şi ea în rândurile oamenilor".

Secretul perenităţii lui Haret nu-l poate explica doar opera sa ştiinţifică, legile şi reformele pentru învăţământul de toate gradele, ci şi acordul total între om şi operă, între vorbe şi fapte. Haret a fost pentru contemporani un exemplu de largă cuprindere, muncă organizată, măsuri hotărâte, un exemplu de pedagogie naţională.

La moartea lui, s-a ridicat din rândurile miilor de învăţători, un tânăr din Topoloveni, Ion Mihalaide, ce avea să dea glas doliului general, şi, în special, al învăţătorimii, în cadenţa unor fraze de neuitat, numindu-l «cel mai mare iubitor al ţăranilor de la Cuza şi Kogălniceanu». „Ne chinuiam să trezim la viaţă satele noastre - spunea oratorul. Cei mari şi cu petere vedeau - în această - operă de anarhie. Şi slabi, risipiţi, fără pic de stabilitate şi de garanţie legală, eram la batjocura tuturora şi toţi ne huleau. Eşti cel dintâi care ne-ai înţeles şi, iubindu-ne cu iubirea sufletului de apostol, în loc să ne loveşti, ne-ai ajutat; în loc să ne opreşti, ne-ai îndemnat;... te-ai pus în fruntea noastră ca un viteaz general şi ai împărtăşit laolaltă bucuriile muncii de dezrobire, dar şi suferinţele şi loviturile de martir ale unei cauze mari. În noi se zvârlea o săgeată. În tine, o sută! Totdeauna însă cu capul sus, ne-ai îmbărbătat şi ai strigat: înainte! Ai pus început dezrobirii economice şi cu aceasta se ivesc zorile unei noi Românii, luminate de o conştiinţă de sus până jos!"

Am creionat aici doar câteva trăsături ale omului de şcoală SPIRU HARET. Statuia din faţa Universităţii, volumele de opere ştiinţifice, scrisori şi îndrumări, reformele implantate cu dârzenie şi pricepere vor vorbi generaţiilor viitoare despre savantul care nu s-a oprit doar la „axele orbitelor planetare", ci s-a aplecat cu dragoste şi înţelegere pentru truditorii mereu oropsiţi ai acestui pământ.

Gabriel ŢEPELEA

Carnet plastic

Paula Barbu - Ecrane plastice luxuriante

După numai cincisprezece ani de la încheierea studiilor superioare în cadrul Academiei de Artă din Bucureşti (de cinci ani funcţionează în calitate de lector la Catedra de Arte textile-Modă) şi, după o susţinută participare la diferitele forme de manifestare artistică în grup, în cadrul Galeriei de Artă „Simeza", Paula Barbu, grăbindu-se încet (festina lente), după povaţa strămoşilor noştri latini, se prezintă în faţa publicului iubitor de frumos cu prima sa expoziţie personală de pictură. Desigur, pictura sa excelează, în primul rând, prin **decorativism** (a terminat Facultatea de Arte Decorative!) realizat prin mijloace specifice, menite **să împodobească** şi **să îmbogăţească** diverse spaţii. Nefiind vorba de **portrete, peisaje, naturi statice, flori** etc. – expresii picturale mai apropiate de experienţa şi viaţa majorităţii vizitatorilor care poartă în ele însele însemne ale frumuseţii aşa cum cei mai mulţi dintre noi o concepem – artista s-a văzut obligată să-şi imagineze un univers propriu în care frumosul se conduce după alte legi şi „se-mbrăcă" cu alte veşminte... Într-o asemenea viziune, în mod firesc, **cromatica** – veritabile explozii de curcubee – şi **lumină** – cu surprinzătoare jocuri – şi **compoziţia** joacă rolurile principale. Paula Barbu, artistă cu bogate resurse şi intuiţii, apelează la motivul mirabil **al ecranului**, motiv care-i oferă infinite modalităţi de exprimare plastică. „Filmele" care se vor derula pe **ecranele** sale (compoziţii pe pânză de dimensiuni mari şi mijlocii) i-au fost inspirate de natură (pe care a îndrăgit-o încă din anii fragezi ai copilăriei) şi sunt expresia unor ore de reverie în care s-au „ţesut" imagini vechi cu altele închipuite... Elementul de surpriză – o formă specială de „captatio" – îl constituie **neprevăzutul** – fiecare pânză reprezintă un alt univers, cu alt soare, cu altă lună şi cu alte stele.

Cele mai multe dintre compoziţiile sale sunt intitulate simplu „Ecran", câteva îşi asociază şi epitetul **vegetal** (Ecran vegetal). În ultimele, sursa directă de inspiraţie – **natura** – este evidentă. Astfel, într-unul dintre aceste „Ecrane vegetale", pare să fie surprins un luminiş cu tufe dese şi ierburi înalte. De sus, soarele îşi trimite cu bucurie vestitorii luminoşi. Roşul, verdele, albastrul, galbenul-cărămiziu, maroniul şi griul, unindu-şi „glasurile" cântă un imn de proslăvire vieţii... În alte „ecrane" domină **motivul frunzelor** ce cad plângându-şi cu lacrimi prelungi sfârşitul... în timp ce unele vietăţi ale pădurii, văduvite de hrană şi adăpost, calcă triste spre alte meleguri mai înalte şi mai sigure. Galbenul şi roşul sunt culorile dominante. Din frunzele pălite de frigul toamnei se preling stropi grei. Supremaţia galbenului şi a roşului este subliniată de suprafeţele şi „petele" albastre, mov, negre şi albe cu rol de contrapunct **cromatic şi muzical**, pentru că „ecranele" ei cântă, sunt veritabile simfonii durate în „allegro ma non tropo" şi, câteodată, în „fortissimo"...

UNIUNEA ARTIŞTILOR PLASTICI DIN ROMÂNIA

PAULA BARBU
PICTURĂ

Galeria SIMEZA, Bd. Magheru nr.20 Bucureşti

Un element de **nuanţare** în sistemul compoziţional îl constituie prezenţa unor **benzi**, a unor **brâie** monocolore (roşii, gri, albastre, galbene, negre etc.) care subliniază ritmurile şi le armonizează. Uneori, aceste „benzi" mărginesc diferitele suprafeţe compoziţionale, fără să ştirbească valoarea întregului. Şi-n jocurile acestor „brâie", artista dă dovadă de rafinament.

„Ecranele" mari, din pânză groasă, acoperită cu straturi dense de vopsea, energic aşternute cu pensule mari, trebuie privite de la distanţă. Numai astfel le putem pătrunde înţelesurile simboloce şi le putem remarca frumuseţea monumentală. „Ecranele" mai mici, perfect întinse pe rame de lemn, pot fi admirate şi examinate şi de aproape. În cazul acestora, culorile – deşi vii şi ingenios scăldate-n lumină – sunt mai „blânde", au suavitate şi parfum. Dacă „ecranele" mari reclamă spaţii largi şi luminoase (foaiere de teatru, săli de conferinţe, amfiteatre etc.), „ecranele mici" pot şi-şi găsească locul şi în modestele noastre apartamente. Mă gândesc, mai ales, la „ecranele" care conţin elemente florale pe care artista le ritmează ingenios, înviorându-le, cu sugestive linii şi pete de culoare.

Pânzele Paulei Barbu – chiar dacă nu-şi dezvelesc dintr-o dată şi în întregime înţelesurile – sunt fascinante întruchipări de culoare şi lumină. Ele ne încântă ochii şi ne îmbogăţesc sufleteşte. Deci, să le vedem.

M. AUGUSTIN

Semnal

Romanul sighişoreanului Dieter Schkesak - „Zile acasă" - a fost distins în Germania cu Premiul Schubart pentru Literatură în anul 1989. Editura Fundaţiei Culturale Române, prin excelenta traducere a lui Victor Scoradeţ, restituie acum cuvântului patria din care a fost exilat: limba română. Într-adevăr, romanul este o investigare dureroasă a „marelui exil, exilul iniţial, iniţiatic şi perpetuu, de izgonire nu din paradisul bunăstării, nici din

paradisul nemuririi, ci din universul semnificaţiei", cum îl caracterizează un alt exilat, Norman Manea, în scrisoarea adresată autorului şi publicată în postfaţă. Structurată în zece capitole precedate de un „Prolog după sfârşit", trama urmăreşte destinul personajului cu care se identifică scriitorul. „Arta dispariţiei" parcurge astfel, traseul de la acea „Unică în viaţa omului, picătura de copilărie" prin lumea „Fără ferestre" spre „Sentimentul morţii, începutul în cealaltă memorie" care aduce „O dată cu sfârşitul, o cruce". *(R. A.)*

O apariţie memorabilă:

„Cartea de aur a rezistenţei româneşti

Apărută în ziua deshiderii recentului Congres al PNŢCD, „în numele" şi „în cinstea" acestui partid martir, primul volum al lucrării document „CARTEA DE AUR A REZISTENŢEI ROMÂNEŞTI ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI" ca şi cel ce va urma în curând, constituie un pios omagiu adus suferinţei şi sacrificiului poporului român şi o contribuţie de seamă la patrimoniul isotriei naţionale, al demnităţii şi onoarei noastre.

Autorul cărţii - CICERONE IONIŢOIU - fruntaş al partidului şi el însuşi suportând ani lungi şi grei de temniţă reia de această dată pe alt plan şi la alte dimensiuni, lucrarea în patru volume „MORMINTE FĂRĂ CRUCI" publicată în exil, în ultimele două decenii.

Cele peste 200.000 de persoane aruncate în gropi comune şi necunoscute, cele peste un milion de persoane arestate şi cei trei milioane de ani de condamnare stau mărturie proporţiei rezistenţei anticomuniste româneşti. Dimpotrivă cu îndelungata rezistenţă armată din munţii noştri, singura din fostul lagăr socialist.

CARTEA DE AUR împreună cu „ÎNCHISOAREA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE", întreruptă de Ion IOANID din motive de sănătate la cel de al patrulea volum, cu cele 11 volume „DIN DOCUMENTELE REZISTENŢEI" editate de AFDPR şi cu cele 13 volume ale revistei „MEMORIA", editată de Fundaţia Culturală „Memoria" reprezintă primele încercări remarcabile de mărturie despre cei morţi şi dispăruţi în condiţii tragice în închisorile comuniste, despre cei trecuţi prin acest infern şi morţi ulterior, şi despre puţinii supravieţuitori.

Primul capitol al CĂRŢII DE AUR intitulat „In memoriam", ocupă jumătate din volum şi începe cu prezentarea celor doi mari martiri ai neamului nostru - Iuliu Maniu şi Ion Mihalache - urmaţi apoi de înşiruirea alfabetică cu sumare date de identificare şi scurte prezentări de persoane exterminate în temniţele comuniste. Sunt cuprinse mari personalităţi ale vieţii politice, armatei, justiţiei, bisericii, artei, culturii şi ştiinţei, din cele mai diverse categorii profesionale, ţărani şi muncitori, de la copii şi tineri până la nonagenari, români sau aparţinând tuturor naţionalităţilor conlocuitoare, de toate religiile şi credinţele, din toate partidele şi de toate convingerile politice. Faţă de numărul real, cel enumerat este infim.

„Calvarul femeii române", al doilea capitol al cărţii, înfăţişează un număr foarte restrâns din cele 10.000 de femei, de la fete de 12 ani până la nonagenare, care au suferit moartea sau detenţia, în scopul distrugerii instituţiei de bază a ţării - familia. Au pătimit cumplita prigoană marile elite politice şi intelectuale ale ţării ca şi cea care a născut şi păstrat veşnicia noastră - ţăranca română. De la doamnele Mihalache şi Madgearu până la legendara Elisabeta Rizea.

Un scurt capitol este dedicat câtorva gropi comune.

Din capitolul „Copii născuţi şi trecuţi prin temniţe" se cuvine amintită Oana Arnăuţoiu - „Floarea de colţ" - născută şi crescută doi ani pe crestele şi prin grotele munţilor Făgăraş, fiica legendarului Toma Arnăuţoiu, conducătorul mişcării de rezistenţă „Haiducii Muscelului". Arestată împreună cu mama ei, după o lună de detenţie la Piteşti este despărţită de aceasta şi trimisă la un orfelinat. Astăzi, acest exemplu al miracolului românesc, cu ambii părinţi ucişi, poartă numele Ioana VOICU şi este o strălucită violonistă.

Capitolul „Persecuţia bisericii din România sub dictatura comunistă" rezumă asaltul comunist asupra bisericii ortodoxe, desfiinţarea bisericii greco-catolice, interzicerea bisericii catolice şi prezintă lista celor 28 de biserici şi 4 ansambluri mănăstireşti demolate din Bucureşti, a celor 4 dislocate tot aici şi a celor 8 biserici dărâmate din jurul capitalei.

Cel de al şaselea şi ultimul capitol al cărţii este intitulat „Martirul creştin din România comunistă 1948-1989" şi subintitulat „Exterminarea conducerii spirituale".

Lunga, dar incompleta listă a marilor prelaţi şi preoţi ortodocşi, greco-catolici şi catolici ucişi şi târâţi prin închisori dovedeşte pe deplin tentativa de a distruge şi acea instituţie fundamentală a statului care a fost, este şi va fi Biserica.

Întorci ultima pagină a cărţii, o închizi şi încerci o sinteză sumară a celor parcurse. Te trezeşti într-o lume de coşmar înfricoşător, halucinantă şi demenţă, în care tiparele imaginaţiei îţi sunt forţate şi sparte. Dimensiunile gulagului românesc şi profunzimea satanismului acestuia sunt monstruoase. În acest infern dantesc propria-ţi

Jurnal de spectacol

Generozitate în doi, în trei, în câți vrei

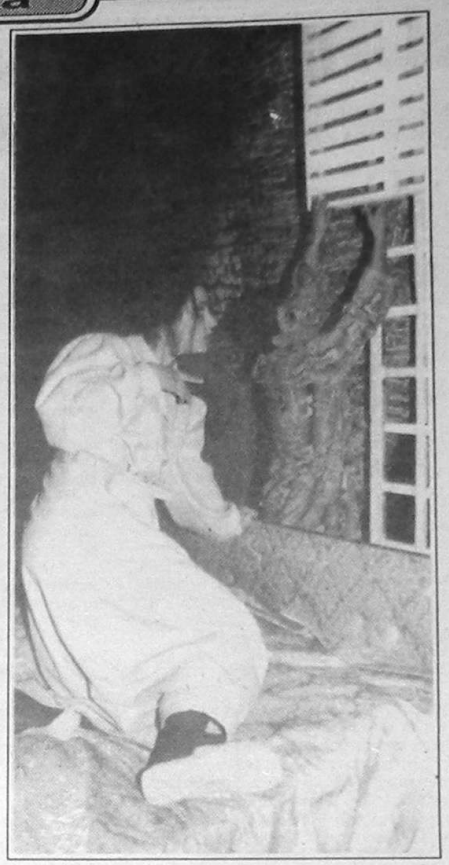

Indiscutabil, un profil regizoral nu poate fi desenat decât după mulți ani de carieră, când personalitatea creatorului s-a definit și opțiunile sale estetice s-au clarificat. Considerațiile asupra unui nou spectacol se extind adesea la încadrarea acestuia în ansamblul programului artistic, ori raportarea față de producții anterioare și date deja cunoscute cu privire la obiectivele viitoare. Perspectiva se schimbă însă radical în cazul tinerilor regizori, aflați la început de drum. Apare aici tentația firească de a surprinde încă de la primii pași elementele care le individualizează prezența în peisajul nostru teatral. Este o provocare la identificarea a ceea ce E. Hemingway numea „stropul de noutate pe care fiecare om îl culege pe lume" și care devine, neîndoios „unica moștenire pe care o lasă după sine" un artist autentic.

De toate acestea pare să fi fost foarte conștient dl. **Atila Vizauer** când a lucrat spectacolul **Delir în doi** de **E. Ionesco** la **Teatrul I.D. Sîrbu** din **Petroșani** care constituie totodată și examenul său de licență în regie. Reprezentația susținută la București, în sala Majestic stă mărturie pentru intențiile regizorului, atitudinea față de autor, relațiile cu colegii. De la bun început iese în evidență atenția cu care se angajează domnia sa în acest demers, grija pentru rigoarea și justificarea construcției. Dl A. Vizauer nu vrea să epateze cu orice preț, dimpotrivă, ferindu-se de efecte spectaculoase, ajunge chiar până la o prudență excesivă. Observate corect, lipsa de comunicare între personaje, monologurile paralele care fac ca „Delirul... " ionescian să fie numai aparent „în doi" sunt transpuse și la nivelul reprezentării scenice. Fiecare personaj are lumea lui, separată clar de a celuilalt prin dominanta cromatică a costumului și a spațiului de joc pe care îl ocupă preponderent - scenografia **Elenei Buzdugan** contribuind din plin la nuanțarea acestei idei. Culorile neasortate - albastru pentru zona ei și maron pentru a lui - alcătuiesc un interior neprimitor care prelungește dizarmonia universală, manifestată prin împușcăturile și zarva alarmantă ce pătrund de afară. Viziunea regizorală urmează de acum înainte didascaliile autorului, a căror consistență oferă, ca întotdeauna, material generos pentru mișcarea scenică de bază. În egală măsură este respectat și textul piesei, transpunerea în termeni specifici spectaculari realizându-se cu minime adaptări, care nu afectează amprenta inconfundabilă a scriiturii ionesciene. Intervențiile ulterioare: scene au relenti, dansuri, discursuri suprapuse, pantomimă, replici reluate, fragmentarea unui tablou - vădesc o reală imaginație productivă, insuficient organizată din păcate. Se insinuează astfel, o ușoară subordonare a inovației și a spiritului general al montării unor rațiuni secundare în spatele cărora se ascunde, surprinzător, un emoționant gest de generozitate față de actori. Dorința de a-i pune cât mai bine în valoare pe cei doi protagoniști, prin rezervarea unor momente de recital actoricesc, cât și redimensionarea aparițiilor episodice se repercutează asupra ritmului spactacolului, ori forțează soluții mai puțin fericite. Distribuiți în rolurile amanților care n-au iubit niciodată, **Ana Ioana Macaria** și **Dan Tudor** probează o dată în plus talentul lor cert prin puterea de a se identifica cu eroii comici puși în situații tragice, emblematici pentru teatrul lui E. Ionesco. Amândoi parcurg cu subtilitate o întreagă gamă de stări și atitudini de la inițiala plictiseală casnică amestecată cu iritări și reproșuri, prin frică, regrete și plâns, spre stupoarea și confuzia totală din final. Nu uită nici o clipă să rămână în coordonatele pe care le impune trăsătura definitorie a personajului fiecăruia: moliciunea lui și constituția psihică temperamentală a ei. Excelent secondați de **Florin Plaur** (Soldatul) și cuplul **Simona Burtea** - **Radu Jurj** (Vecina și Vecinul), ei alcătuiesc o echipă omogenă, care răspunde cu dăruire sinceră cerințelor regizorale.

Una dintre cele mai frumoase definiții pentru actul teatral este generozitatea, iar această manifestare de generozitate reciprocă este, cu siguranță, semnul de bun augur sub care se deschide drumul unei noi generații de artiști.

Anca ROTESCU

împotriva comunismului"

experiență concentrațională ți se pare puerilă și derizorie. Înspăimântat și îngrozit, te gândești că urmează volumul al doilea. De ce? Pentru că TREBUIE!

Nicicând, niciunde și nicicum în această țară sau oriunde în lume să nu se mai poată întâmpla ceva similar!

Pentru holocaustul comis de Hitler împotriva poporului evreu, în preajma și în timpul celui de al doilea război mondial, după procesul de la Nurnberg, de 50 de ani încoace, aproape în fiecare an, în locuri și ocazii diferite, președinții și cancelarii Germaniei nu încetează de a cere iertare poporului evreu, în numele lor și al poporului german.

Într-o recentă luare de cuvânt în Bundestag, președintele Israelului a acordat iertarea în numele său personal dar nu a putut-o face și în numele poporului evreu.

Pentru holocaustul comunist, suferit de noi aproape 50 de ani, cine a cerut măcar o singură dată poporului român, celor mulți uciși și puținilor supraviețuitori iertarea? Cine și când o va face?

Iertarea se va acorda numai cu condiția ca cele petrecute să nu fie uitate niciodată.

Încheind această succintă recenzie trebuie să ne exprimăm toată gratitudinea și calda recunoștință domnului CICERONE IONIȚOIU pentru munca sisifică pe care o desfășoară de atâția ani în condiții grele, înfruntând adeseori lașitatea, frica, nepăsareea sau dezinteresul, inconștiența sau ignoranța, în această înfăptuire de înaltă conștiință și morală. Îi dorim multă sănătate și putere de muncă pentru desăvârșirea ediției viitoare.

Conducerii Editurii „HRISOVUL", domnilor director ing. Emil ȘTEFĂNESCU, director economic Petre MANDEA și director tehnic Șefan CONSTANTIN care au trudit din greu pentru îmbunătățirea acestui prim volum și ralizarea lui în condiții grafice lăudabile, toată mulțumirea și admirația.

Așteptăm cu nerăbdare ca PNȚCD, principalul beneficiar al acestei lucrări să organizeze cât mai curând lansarea publică a primului volum al CĂRȚII DE AUR.

Liviu TUDORAȘ

Limba noastră-i limbă sfântă!

Tot prim-ministrul guvernului

Toți prim-miniștrii „republicani" dinainte de decembrie 1989 au fost „ai guvernului". În perioada postdecembristă, și-au păstrat acest „inspirat" (de comuniști) nume, deși ei sunt - ca și omologii lor din restul lumii - „prim-miniștrii țării", și nu (numai) ai guvernului! În ceea ce îl privește pe actualul prim-ministru, este - într-o privință - mai bine că nu se intitulează „al României", ci doar al „guvernului". Am zis „într-o privință", și anume în felul în care continuă să mânuiască „limba de lemn".

Astfel, într-o recentă declarație de câteva minute, televizată, domnul prim-ministru al guvernului a comis nu mai puțin de o jumătate de duzină de greșeli de exprimare. Iată-le:

- După cum CUNOAȘTEȚI, în urma... (Corect: „După cum ȘTIȚI", căci „a cunoaște" este urmat de un complement direct);
- ... În urma întâlnirii CARE am avut-o (Corect: „PE CARE am avut-o");
- ... În conformitate cu PREVEDERILE (cu accent pe VE) Ordonanței... (Corect: PREVEDERILE - cu accent pe DE);
- ...Folosind ÎNSĂȘI cunoștințele mele de economist (Corect: ÎNSEȘI, căci acest pronume de întărire are mai multe forme: Însumi-însămi, însuți-însăți, însuși-însăși, înșine-însene, înșivă-însevă și înșiși-înseși sau însele);
- FUNCȚIE de rezultate (Corect: ÎN FUNCȚIE de rezultate);
- ...Vom mai putea COLABORA ÎMPREUNĂ (Corect: Vom COLABORA - adică VOM LUCRA ÎMPREUNĂ).

Vorba lui Horațiu: „Sunt greșeli care pot fi iertate..." Dar și greșeli care nu pot fi iertate, cum sunt cele (și de exprimare!) ale „prim-ministrului guvernului"!

Prof. Gh. CONSTANTIN

O problemă decisivă pentru administrația locală

În orice sistem de organizare statală, organele administrative locale joacă un rol dintre cele mai importante, deoarece ele sunt acelea care rezolvă majoritatea problemelor interesând pe locuitorii din unitățile administrativ-teritoriale.

Prin activitatea lor, prin modul cum rezolvă aceste probleme, autoritățile administrative locale exercită o anumită influență asupra colectivităților locale.

Pe de altă parte, prin intermediul organelor locale, partidele și formațiunile politice exercită propria lor influență asupra acestor colectivități, ceea ce explică preocuparea și interesul partidelor și formațiunilor politice de a obține majoritatea, dacă nu chiar unanimitatea de locuri în organele locale ale administrației. Totodată, se urmărește adoptarea unor acte normative privind administrația locală, care să le permită, folosind, mai ales, în acest scop, organele centrale ale administrației, ca organe de supraveghere și control asupra organelor locale ale administrației, influențarea organelor locale.

De conținutul actelor normative cu privire la administrația locală depinde, în ultimă instanță, asigurarea sau știrbirea autonomiei locale.

În țara noastră, cu privire la administrația locală, a fost adoptată Legea nr. 69/1991, Legea administrației publice locale, a cărei modificare se află în prezent în atenția Parlamentului.

Această lege prezintă, după părerea mea, anumite imperfecțiuni, nereușind să realizeze o organizare și funcționare a organelor locale ale administrației în cele mai bune condiții, în special sub aspectul libertății lor de acțiune, a asigurării unei reale și depline autonomii pe plan local.

În cele ce urmează nu intenționez să prezint și să dezbat aceste imperfecțiuni. Mă voi limita să semnalez numai una din problemele de cea mai mare importanță privind autonomia locală.

Problema la care mă voi referi mi-a fost sugerată de participarea mea, în calitate de invitat, la una din ședințele Comisiei pentru administrația locală a Camerei Deputaților.

În cadrul acelei ședințe am prezentat, în nume propriu, câteva propuneri privind administrația locală, printre care și propunerea ca primarul să fie ales de către consiliul local, spre a se crea o legătură mai puternică între organul deliberativ și organul executiv pe plan local, fără să fac alte comentarii în legătură cu această propunere.

Potrivit legii actuale, primarii sunt aleși prin vot direct de către locuitorii unităților administrativ-teritoriale.

Acest sistem ar fi cel mai democratic sistem de alegere, dacă s-ar aplica și în ceea ce privește demiterea primarilor.

Dacă locuitorii aleg pe primar, în mod firesc, tot ei ar trebui să decidă revocarea din funcție a acestuia, prin votul lor.

Ori, potrivit legilor în vigoare, demiterea primarilor este de competența guvernului.

Dacă guvernul poate demite un primar, de ce nu ar putea să demită și un viceprimar? Pentru că, potrivit legii, nu are acest drept. Viceprimarul fiind ales de către consiliul local, numai acesta este în drept să-l demită, deși legea nu prevede în mod expres această atribuție, dar se desprinde din aplicarea principiului că cine alege, tot acela poate să revoce.

Acest fapt explică de ce guvernul a putut să demită un număr mare de primari, dar nu a demis nici un viceprimar.

Spre a se remedia această „deficiență" a legii, am înțeles că se preconizează ca și viceprimarii să fie aleși prin vot direct ca și primarii.

Dacă se va adopta acest sistem, înseamnă că în viitor, guvernul va putea să demită nu numai pe primari, ci și pe viceprimari.

Nu vreau să fac vreun comentariu asupra consecințelor care vor decurge din acest sistem asupra autonomiei locale. Consecințele, după părerea mea, sunt atât de clare, încât nici nu mai necesită comentarii.

În încheiere, revin asupra propunerii pe care am prezentat-o în Comisia pentru administrația locală a Camerei Deputaților, anume ca **primarii să fie aleși de consiliile locale.**

Drept urmare, numai consiliul local să poată hotărî, prin vot, demiterea primarului.

Prin aceasta, după părerea mea, se va asigura o **deplină și reală autonomie locală.**

Evident, aceasta nu înseamnă scoaterea organelor locale ale administrației publice de sub orice control. Democrația, autonomia nu înseamnă arbitrar, totală libertate de acțiune. Democrația presupune ordine, legalitate, ceea ce justifică și impune controlul asupra activității autorităților administrative locale. Iar acest drept de control consider că trebuie să aparțină guvernului, prin intermediul prefectului.

În opinia mea, procedura ar trebui să fie următoarea:

În cazul în care pefectul apreciază că în activitatea organelor administrației locale s-au produs încălcări de legi, au fost prejudiciate interesele locuitorilor, situații incompatibile cu calitatea de consilier, de primar, de viceprimar, cu alte cuvinte de reprezentanți ai colectivităților locale, prefectul va sesiza Curtea de apel competentă, secția de contencios a acesteia.

Curtea de apel, analizând acțiunea prefectului, cu ascultarea celui împotriva căruia s-a introdus acțiunea în justiție și, după administrarea tuturor probelor prevăzute de lege, va pronunța o hotărâre, care va putea fi atacată la Secția de contencios administrativ a Curții Supreme de Justiție, aceasta urmând a pronunța o hotărâre definitivă și executorie cu privire la situația celui împotriva căruia s-a pornit acțiunea. Pe baza acestei sentințe guvernul va emite o hotărâre de demitere a celui în cauză, în situația în care, prin sentința Curții, s-a decis demiterea. Dacă s-a respins acțiunea prefectului, cel în cauză își păstrează funcția. Până la soluționarea cazului, instanța judecătorească, la cererea prefectului, va decide suspendarea sau rămânerea în funcție a celui implicat în proces.

Această procedură, bazată pe principiul colaborării și controlului între puterile publice, va fi de natură să asigure legalitatea în activitatea organelor locale de administrație publică fără să aducă cu nimic atingerea autonomiei acestor organe.

Prin adoptarea sistemului pe care l-am propus, se va asigura o îmbinare ideală între legalitate, pe de o parte, democrație și autonomie locală, pe de altă parte.

Chiar dacă se va decide ca și viceprimarul să fie ales prin vot direct de către electorat, atât primarul, cât și veceprimarul să fie demiși numai pe baza unei hotărâri judecătorești rămase definitive. În caz contrar, autonomia locală ar fi doar o vorbă goală.

Dumitru BREZOIANU
Doctor în Drept

Campania electorală. Exigențe, propuneri, sugestii (II)

b) Conflictele interconfesionale sunt, în și mai mare măsură, mai artificiale decât cele interetnice: toți cei aflați în conflict sunt români și toți sunt creștini. De unde atunci conflictul? Din interesele meschine ale unora, interesele ascunse după pretinse exigențe doctrinare, sau cerințe obiective ale dezvoltării noastre istorice.

În cei aproape 250 de ani de coexistență a bisericilor ortodoxă (majoritară) și greco-catolică (minoritară) n-au existat conflicte interconfesionale semnificative. A existat însă o fructuoasă colaborare, o minunată conlucrare pe terenul luptei pentru dobândirea drepturilor naționale ale românilor din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș, drepturi negate de stăpânirile străine perindate prin aceste provincii până la Marea Unire din 1918. A venit însă tăvălugul totalitarismului comunist, barbar și ateu, care a năruit bazele conviețuirii de două veacuri și jumătate, decretând samavolnic desființarea uneia dintre bisericile românești. Decretul acesta și urmările lui sunt și azi singurele surse reale de conflict dintre greco-catolici și ortodoxi;

c) Forma de guvernământ actuală, înscrisă în Constituție, este republica (prezidențială). După opinia noastră, nu este cea mai bună, dar o respectăm, căci suntem adepții cei mai fideli ai statului de drept. Dacă însă, în viitor, poporul român se va pronunța pentru o altă formă de guvernământ, noi vom respecta și vom pune în aplicare această opțiune a poporului. În ceea ce privește monarhia și M.S. Regele Mihai, noi avem, în momentul de față, o singură exigență: restabilirea integrală a adevărului istoric cu privire la instituția monarhică și la personalitatea regelui (cu luminile și umbrele lor), înlăturarea minciunii oficializate în cei peste 40 de ani de propagandă comunistă și perpetuate cu obstinație de puterea neocomunistă actuală.

Dintre problemele sociale presante, noi vom stărui cu maximă perseverență asupra sărăciei generalizate, cu caracter endemic, ce caracterizează societatea românească de azi. Aceasta este prioritatea priorităților în programul nostru. Sărăcia endemică trebuie să dispară din societatea noastră în cel mult patru ani. Până în 1999 - 2000 toți românii trebuie să ajungă să trăiască decent, la nivel acceptabil pentru sfârșitul de secol XX. Până atunci însă, cei mai defavorizați (bătrânii cu pensii minime, handicapații de orice fel, șomerii ce nu primesc compensații sau ajutoare) se vor bucura de ajutorul special în bonuri de hrană și îmbrăcăminte, acordat de stat, prin grija primăriilor și a instituțiilor abilitate în acest sens. Principalul este însă, să se pună în aplicare planul elaborat de noi pentru eradicarea sărăciei și care, în esență, prevede renașterea și modernizarea satului românesc cu corolarul lor, potențarea producției agricole și refacerea din temelii, pe alte baze, a industriei românești, care, cu excepțiile de rigoare, va fi rapid privatizată. Pentru detalii, se vor face mereu trimiteri la Programul de Guvernare și la programele sectoriale.

3. Cred că este nevoie, de asemenea, să găsim câteva formule, slogane și lozinci, care să exprime extrem de concentrat întreaga noastră politică, să rezume programul nostru în cuvinte puține și sugestive.

Încheind, îmi exprim încă o dată, speranța că însemnările de față vor putea fi de folos partidului, Convenției Democratice și tuturor forțelor democratice de opoziție în organizarea campaniei electorale viitoare, precum și în activitatea cotidiană de atragere a cât mai mulți români în lupta politică pentru democrație, libertate și prosperitate.

Prof. univ. dr. Victor IANCU

www.dacoromanica.ro

Relaţiile economice externe ale României (III)

Criza economică profundă, izbucnită încă în anii '80, a făcut ca penuria de capital autohton să devină sufocantă. Blocajele financiare sunt, în prezent, o constantă a vieţii economice. Pentru ţara noastră, recurgerea la surse exogene de finanţare este o chestiune de supravieţuire.

Creditele externe

Nu se poate spune că, după prăbuşirea regimului comunist, România ar fi fost favorizată de Occident pe linia creditării. Dimpotrivă, faţă de alte state din Europa Centrală, noi am fost nominalizaţi oficial ca făcând parte din grupul ţărilor în tranziţie beneficiare de asistenţă acordată de „cei 24", cu o întârziere supărătoare şi păgubitoare. În timp ce la noi, mineriadele se succedau, alţii, în ţările lor, se ocupau cu reforma economică efectivă. Este tocmai ceea ce a făcut diferenţa. Fapt este că România primeşte şi astăzi credite externe mai greu decât Ungaria, Polonia sau Cehia.

Datoria externă a ţării noastre nu este îngrijorătoare. Raportată la veniturile din exporturi (destul de mici) sau la produsul intern brut (puternic afectat de criză), rezultă o rată pe care analiştii economici ar putea-o considera acceptabilă. Numai că sumele primite sub formă de credite externe sunt departe de a satisface nevoile noastre de capital.

Partea cea mai importantă a creditelor provine de la organizaţii internaţionale, deci pe cale multilaterală. Acest lucru este avantajos, în măsura în care creditele sunt acordate în condiţii de favoare, fiind chiar nerambursabile (cele din cadrul programului PHARE, de pildă). Din păcate, posibilităţile organizaţiilor financiare internaţionale sunt mult mai mici decât cele ale băncilor transnaţionale şi, în consecinţă, cuantumul creditelor pe care le pot acorda este mai redus.

O problemă care preocupă opinia publică românească este modul în care actuala Putere foloseşte creditele primite. Nu s-ar putea spune că în această privinţă există transparenţa cuvenită. Este adevărat că în Raportul Văcăroiu se vorbeşte despre canalizarea creditelor externe către „proiecte energetice, transporturi, industrie, protecţia mediului, sănătate etc.". Oare, aşa să fie? „Raportul" nu ne dă nici o informaţie concretă. Dar cetăţeanul român întrezăreşte adevărul din viaţa zilnică. El resimte puternic, în această iarnă, consecinţele teribilei crize energetice, el constată că asistenţa sanitară este penibilă, că circulaţia cu trenul sau pe drumurile naţionale este o aventură, că, în oraşe, transportul în comun se face cu nişte epave. Cât priveşte protecţia mediului înconjurător, ea este splendidă, dar lipseşte cu desăvârşire. Aşadar, problema formulată mai sus îşi aşteaptă răspunsul.

În Raportul Văcăroiu se mai afirmă că Guvernul şi instituţiile financiare internaţionale au stabilit, împreună, „termene stricte ale măsurilor care să asigure realizarea obiectivelor". Care obiective, care termene? Să fie vorba despre echilibrul pe piaţa valutară? Dar, tensiunea pe această piaţă nu a fost niciodată atât de mare ca acum! Diferenţa dintre cursul de referinţă al Băncii Naţionale şi cursul interbancar a depăşit 15%, trecând, deci, cu mult peste înţelegerea convenită cu F.M.I. (5%). Şi mai mare este diferenţa dintre cursul oficial şi cel al caselor de schimb (peste 25%). Nu stăm mai bine nici în privinţa obiectivului referitor la rezerva valutară – obiectiv strategic. F.M.I. şi Banca Naţională nu sunt mulţumite de felul în care decurge privatizarea, în pofida „cuponiadei" guvernamentale. Să fie, oare, un simplu capriciu, cererea de a se organiza două licitaţii publice pentru vânzarea de acţiuni din cota de 40% aflată în gestiunea F.P.S.? Motive puternice de nemulţumire provin şi din întârzierea repetată cu care se elaborează bugetul ţării, inclusiv cel pe 1996. Aşa stând lucrurile, despre ce fel de corelare se mai poate vorbi între politicile bugetară, monetară şi vamală? În absenţa unei asemenea corelări, în ce măsură mai există o strategie adecvată în domeniul atragerii şi folosirii creditelor externe? Ne îndoim că o astfel de strategie există în realitate.

Speranţa în investiţiile străine directe

Pentru o ţară aflată într-o prelungită criză de subproducţie, având posibilităţi interne extrem de limitate de acumulare de capital, investiţiile străine directe constituie o oportunitate reală. Ele reprezintă, de regulă, „input"-uri pe termen lung, deci un element de stabilitate. Totodată, fiind acompaniate de introducerea în ţară a unor maşini şi utilaje moderne, aceste investiţii contribuie la retehnologizarea unor ramuri de activitate economică. În favoarea lor mai pledează şi următoarele argumente: acoperind o parte din nevoile interne de capital, ele reduc nevoia de credite externe; în cazul formării de societăţi mixte, se creează condiţii pentru sporirea eforturilor româneşti. Am enumerat aceste avantaje evidente ţinând seama că la noi sunt grupuri de interese care manipulează opinia publică cu sloganul „nu ne vindem ţara", la adăpostul căruia realizând, însă, adevărate recorduri mondiale de înavuţire prin corupţie.

În anul trecut, volumul total al capitalului reprezentat de investiţiile străine în România s-a ridicat la aproape 1,6 miliarde USD, cu peste 23% mai mult decât în anul 1994. Pozitiv este faptul că principalii investitori au fost firme din ţările dezvoltate cu economie de piaţă (73% din totalul capitalului investit). De pe urma prezenţei unor firme precum Procter and Gamble, Coca-Cola, Pepsi-Cola, GEC Alsthom, consumatorul român a început, deja, să profite. Pe locul întâi în topul preferinţelor investitorilor străini se află industria alimentară (15,45% din totalul investiţiilor), urmând, la o mare distanţă, construcţiile de maşini (9,83%), turismul (6,67%) etc. Şi totuşi, suntem în urma altor ţări foste comuniste.

Ce frânează, realmente, pe marii investitori străini? De ce preferă ei alte pieţe?

La noi nu există, încă, un sistem bancar şi o piaţă valutară adecvate, leul nu are decât o convertibilitate internă, se practică; în paralel, mai multe cursuri valutare, derapajul inflaţionist este amenin ţător, relaţia cu factorul muncă este tensionată, monopolul exercitat de numeroasele regii autonome a devenit o frână în calea dezvoltării economiei libere de piaţă şi, nu în ultimul rând, cumpărarea terenurilor pe care ar putea fi amplasate noile unităţi economice este interzisă. La toatea cestea se adaugă corupţia generalizată şi birocraţia. Fără îndoială, o politică axată exclusiv pe interesul naţional ar fi putut înlătura multe dintre aceşti factori negativi.

Un element nou, cu o mare forţă de atracţie a capitalului străin l-ar putea constitui crearea şi activarea unor zone economice libere – enclave pe teritoriul naţional în care investitorii din alte ţări să poată construi întreprinderi mici şi mijlocii, atât din industriile de vârf, cât şi din cele clasice (textile, confecţii, mecanică fină etc.), **în scopul producerii de bunuri de export**. Ei ar fi atraşi de o serie de facilităţi (scutirea completă de taxe vamale la importul materiilor prime, semifabricatelor, maşinilor şi utilajelor necesare producţiei, libertatea schimburilor valutare în zonă, a repatrierii capitalului şi profitului, existenţa unei forţe de muncă ieftine şi calificate etc.). Capitalul străin ar scăpa de avatarurile corupţiei şi birocraţiei în interiorul „zonei". În plus, dat fiind poziţia geo-strategică a ţării noastre, capitalul străin (american, japonez, coreean etc.) ar avea acces direct la marea piaţă europeană şi la cea a Orientului Mijlociu. În ce priveşte partea română, ea ar beneficia de pe urma unor relaţii de subcontractare care ar antrena îmbunătăţirea folosirii capacităţilor productive şi a mâinii de lucru. În plus, nu mici ar fi veniturile încasate din chirii pentru terenurile din „zonă". Jurisdicţia „zonelor libere" ar fi cea românească. **Subliniem că avem în vedere crearea de zone libere pentru producţie şi export** şi nu a unor zone comerciale clasice. Printr-un marketing adecvat un astfel de proiect ar putea prinde viaţă.

Prof. dr. S. DUMITRESCU

Art. 110 din Legea Administraţiei Publice Locale este neconstituţional

Deschizând Constituţia României din 1991 la art. 119, aflăm că „administraţia publică din unităţile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiul autonomiei locale şi pe cel al descentralizării serviciilor publice". Rezultă din textul citat că principiul autonomiei locale este de aceeaşi importanţă cu principiul descentralizării serviciilor publice.

De altfel, în nici o altă parte a Constituţiei României nu se arată şi nu există texte din care ar rezulta că cele două principii amintite ar fi în raport de subordonare unul faţă de celălalt.

Neconstituţionalitatea Legii administraţiei publice locale nr. 69/1991 rezultă din art. 110 al acesteia, care prevede că divergenţele dintre serviciile publice ale ministerelor şi ale celorlalte autorităţi ale administraţiei centrale organizate în judeţe pe de o parte şi autorităţile administraţiei publice judeţene şi locale pe de altă parte, se soluţionează de guvern. Aceasta înseamnă că principiul descentralizării serviciilor publice subordonează principiul autonomiei locale, că autoritatea administrativă centrală subordonează autoritatea administrativă locală.

În Legea pentru modificarea şi completarea legii administraţiei publice locale nr. 69/1991, votată de Senat la data de 14 decembrie 1995, art. 110 rămâne neschimbat şi sunt introduse două articole noi, articolele 110.1 şi 110.2 care nu au relevanţă în raport cu art. 119 din Constituţie.

Pentru aceste motive, propunem Comisiei de administraţie publică locală şi echilibru ecologic de la Camera Deputaţilor să modifice art. 110 din Legea administraţiei publice locale nr. 69/1991, astfel încât aceasta să fie în concordanţă cu art. 119 din Constituţia României. Pentru ca votul în plen al Camerei Deputaţilor să poată conduce la medierea acestui articol de către camerele reunite ale parlamentului, propunem următorul text modificat pentru art. 110: „Divergenţele dintre serviciile publice ale ministerelor şi ale celorlalte autorităţi ale administraţiei centrale organizate în judeţe pe de o parte şi autorităţile administraţiei publice judeţene şi locale pe de altă parte se soluţionează pe cale amiabilă.

În situaţia în care aceste divergenţe nu au fost soluţionate nici pe cale amiabilă, în termen de 30 zile de la apariţia lor, vor fi supuse spre soluţionare instanţelor de judecată din judeţul respectiv".

În situaţia în care camerele reunite ale parlamentului votează astfel încât să se menţină neconstituţionalitatea articolului 110, rugăm Comisia de Administraţie publică locală şi echilibru ecologic de la Camera Deputaţilor să sesizeze Curtea Constituţională a României pentru a interveni şi a se pronunţa în această chestiune atât de importantă pentru interesele cetăţenilor.

Nicolae PARASCHIV

www.cdep.ro

Dl. senator Şerban SĂNDULESCU:

„În acest moment, prima prioritate este câştigarea alegerilor locale“

- Domnule senator Şerban Săndulescu, vă rugăm să prezentaţi cititorilor câteva date, pe care le consideraţi importante, ale biografiei dvs.

- M-am născut în ziua de 25 ianuarie 1932, în comuna Horezu, judeţul Vâlcea, tatăl meu fiind avocat. Fac parte dintr-o familie cu o anumită tradiţie parlamentară, deschisă de bunicul meu din partea mamei, Ştefan Bădicescu, care a fost deputat independent (din partea ţăranilor) în perioada 1910-1913, şi de fratele său, Dumitru Bădicescu, senator liberal de Vâlcea.

Am absolvit Facultatea de Mecanică, Secţia de Construcţii Aeronautice, şi am lucrat cea mai mare parte a vieţii mele ca cercetător ştiinţific, participând la proiectarea primului avion cu reacţie românesc (IAR-93), a altor avioane, a automobilului de mic litraj „Lăstun“ etc. De asemenea, am fost unul dintre pionierii proiectării asistate de calculator în ţara noastră. De altfel, teza mea de doctorat (mi-am susţinut doctoratul în aerodinamică în 1970) a fost prima lucrare de acest gen realizată cu ajutorul computerului. Regretatul acad. prof. Caius Iacob a trimis atunci o comunicare (esenţa lucrării mele) la Paris, iar marele mecanician Henri Villa a comunicat-o mai departe la Academia Franceză.

N-aş vrea să terminăm acest subiect fără a preciza o chestiune. În 1946 am refuzat să intru în UAR şi apoi în UTM. Nu am fost membru UTC şi nici membru PCR până în 1972, când a trebuit să accept înscrierea mea în partid din cauză că se aflase că vărul meu Nicolae Stroescu-Stănişoară lucrează la „Europa Liberă“, în Germania.

- Cum a decurs activitatea dvs politică după 1989?

- Imediat după 22 decembrie am înţeles că participarea la viaţa politică este o obligaţie a tuturor cetăţenilor responsabili, a intelectualilor în special. M-am înscris în Partid în primele zile ale anului 1990 (5 ianuarie), activând la început în cadrul Organizaţiei sectorului 1. În 1991, după primul Congres al PNŢCD, am fost ales secretar general adjunct al partidului. În 1992 am fost ales senator de Vâlcea, pe listele Convenţiei Democratice din România, iar în august 1993 preşedinte al organizaţiei judeţene Vâlcea. În sfârşit, Delegaţia Permanentă a PNŢCD m-a ales, în zilele Congresului (ianuarie 1996), ca membru supleant al Biroului de Conducere, Coordonare şi Control. Am evitat să ocup funcţii în cadrul Grupului Parlamentar (nu am candidat) tocmai pentru a face faţă multiplelor sarcini precizate mai sus.

- Aşa cum aţi spus, aveţi o multitudine de sarcini şi responsabilităţi. Cum reuşiţi să le faceţi faţă?

- Vreau să vă spun că timpul meu este în întregime dedicat îndeplinirii acestor sarcini. Fără falsă modestie, eu consider că am reuşit să-mi duc la îndeplinire îndatoririle utilizând întreaga mea putere de muncă. În acest sens, doresc să precizez că, în calitate de Secretar General Adjunct, am participat la 33 de Conferinţe judeţene şi am făcut peste 77 de vizite de lucru la organizaţiile judeţene din ţară. În judeţul Vâlcea, de la alegerea mea ca senator, am făcut peste 300 de vizite în comunele judeţului, în jur de 70 de vizite în întreprinderi din Vâlcea. De asemenea, ca senator, am prezentat în aceşti ani 93 de interpelări adresate membrilor Guvernului şi 12 declaraţii politice. Am fost iniţiator al unor propuneri legislative (3), iar acum, împreună cu domnul senator Alexandru Popovici (PNL-CD), urmează să depunem o propunere legislativă vizând modificarea Constituţiei.

- Descrieţi-ne, vă rugăm, o zi obişnuită de sfârşit de săptămână.

În fiecare zi de joi plec (la ora 13.00) cu autobuzul spre Râmnicu Vâlcea, unde, la sosire, încep audienţele. Fiind foarte multe, audienţele continuă de multe ori şi în ziua de vineri (dimineaţa). După amiază vizitez întreprinderi şi instituţii, pentru rezolvarea problemelor curente. Sâmbăta şi duminica merg în comune, fie la organizaţiile noastre, fie organizând adunări cu cetăţeni.

- Respectaţi cu sfinţenie acest program standard?

- În respect de cele mai multe ori, dar în momentul în care există alte imperative, mă adaptez. De exemplu, săptămâna trecută, joi după amiaza m-am oprit la Ioneşti, unde aveam unele probleme legate de campania electorală.

Din acelaşi motiv, vineri m-am întâlnit cu cetăţeni în trei comune

(Stoeneşti, Pietreni, Horezu), iar sâmbătă în cinci (Ioneşti, Ştefăneşti, Lumpeşti, Voiceşti, Creţeni).

- Legat de campania electorală, care credeţi că sunt principalele priorităţi?

- Eu cred că, în acest moment, principalele priorităţi sunt stabilirea candidaţilor pentru alegerile locale: primari şi consilieri. Aceştia trebuie stabiliţi împreună cu organizaţiile locale, respectând criteriile existente şi protocolul CDR. În judeţul Vâlcea, am reuşit să punem pe listele electorale foarte mulţi profesori, preoţi, tehnicieni, gospodari cu grad ridicat de cultură. O altă prioritate, care nu este disjunctă cu cea precizată, este atragerea a cât mai mulţi tineri în organizaţiile noastre şi promovarea lor pe listele electorale. Această prioritate are desigur o bătaie mult mai lungă şi merită făcute eforturi deosebite pentru realizarea ei. De exemplu, pot cita ca efort personal acordarea a trei burse „Şerban Săndulescu“ la Universitatea „Constantin Brâncoveanu“ din Râmnicu Vâlcea. Pot să mă laud că, din momentul investirii mele ca preşedinte al organizaţiei judeţene, numărul membrilor PNŢCD din judeţul Vâlcea a crescut de 2,7 ori.

- Spuneţi-ne, dacă puteţi, câte ceva şi despre Comisia pentru cercetarea evenimentelor din decembrie 1989.

- În această comisie am avut o activitate foarte susţinută şi pot spune că am descoperit lucruri foarte interesante, făcând o multitudine de cercetări, unele chiar în nume propriu. M-am ocupat în particular de evenimentele din Sibiu, care sunt cât se poate de edificatoare pentru natura evenimentelor de atunci. Principalele concluzii personale privind acest subiect au fost publicate într-un ciclu de unsprezece articole în ziarul „Ziua“ sub titlul generic „Ion Iliescu ţine locul tancurilor sovietice“. Dacă îmi ajută Dumnezeu, sper ca până în trimestrul patru al acestui an să public şi o carte, despre care sper că va lămuri pentru istorie adevărata faţă a evenimentelor din decembrie 1989.

- În final, vă rugăm să transmiteţi un mesaj către cititorii publicaţiei noastre.

- Politica, asemeni oricărui lucru în viaţă, se face cu foarte multă muncă şi cu foarte multă dăruire, pentru că numai în acest fel poţi să convingi şi să atragi cât mai mulţi oameni valoroşi de partea ta. De aceea, le doresc cititorilor cât mai multă putere de muncă pentru a activa în slujba Partidului, adică, de fapt, în slujba ţării.

Interviu realizat de
Al. ŢARIUC

Dl Vlad Roşca a fost desemnat în funcţia de director al Departamentului electoral al CDR

(Urmare din pag. 1)

- Pe cine contaţi în teritoriu?

- În cadrul CDR sunt formaţiuni politice bine organizate la nivelul filialelor judeţene - este adevărat că unele, cum sunt PNŢCD, PNL, PNL-CD şi au o structură orzanizatorică mai bine definită, beneficiind de contribuţia a numeroşi membri ai echipelor care au fost special instruiţi în ultimii ani - cu care avem convingerea că vom reuşi descentralizarea deciziilor şi, bineînţeles, ca o primă consecinţă, eficientizarea acţiunii.

- Care sunt principalele deosebiri dintre campaniile electorale ce se vor desfăşura în acest an şi cele precedente?

- În primul rând, de această dată Departamentul electoral acţionează pe baza unor principii care se reflectă în instrucţiunile de constituire a campaniei electorale. M-aş referi, cu prioritate, la faptul că întocmirea listelor de candidaţi constituie un atribut exclusiv al conducerilor judeţene ale CDR. Tocmai această procedură conferă caracterul primordial tehnic al echipelor de campanie pe care urmează să le coordonez. Un alt element de noutate îl constituie prezenţa nemijlocită a specialiştilor în teritoriu, care au şi calitatea şi competenţa necesare pentru a decide în oricare situaţie ivită, fără a mai aştepta îndrumări de la centru.

- În trecuta campanie electorală partidul care a câştigat alegerile - PSDR - a beneficiat de serviciile unor specialişti străini în organizarea campaniilor electorale. Şi în acest an vor proceda probabil la fel. Vă puteţi măsura cu aceştia?

- În primul rând noi nu dispunem de fondurile contribuabililor pentru a ne susţine campania electorală cu ajutorul specialiştilor străini, ale căror onorarii sunt exorbitante. Pentru că am ştiut acest lucru, ne-am pregătit timp de patru ani proprii noştri specialişti, graţie ajutorului unor partide prietene (Partidul Conservator din Marea Britanie, Partidul Republican din SUA, Partidul Uniunea Pentru Republică din Franţa) sau fundaţii cu sediul în Europa şi SUA.

- Aveţi de transmis, în noua dumneavoastră calitate, de dlector al Departamentului electoral al CDR, un mesaj participanţilor la campania electorală?

- Da. Mesajul e scurt şi destul de tranşant: avem o responsabilitate imensă, de reuşita sau nereuşita aţiunii noastre depinzând în cea mai mare măsură viitorul României în următorii patru ani. Să fim la înălţime şi să nu dezamăgim milioanele de oameni care şi-au legat toate speranţele de noi. *(M.V.)*

www.dacoromanica.ro